

Hevesvármegye

POLITIKAI, KÖZGAZDASÁGI ÉS TÁRSADALMI VÁRMEGYEI LAP

TARTALOM:

Dr. Hedry Lőrinc főispán, **Borhy György** felsőházi tag, **dr. Petro Kálmán** országgyűlési képviselő: Az egri borhét.

Iványi Béla beszámoló körútja.

Mi ujság Gyöngyösön?

Révász József rendőrtanácsos **Hatvan**: Hatvani emlékek a közelmúltból.

Balogh István, a Hevesmegyei Gazdasági Egyesület titkára, **Gyöngyös**: Bécs nagy napjai.

Nádasi: Mennyei magasságok, földi mélységek.

Breznay Imre ny. tanítóképző intézeti igazgató, vm. tűzrendészeti felügyelő, **Eger**: Pyrker érsek és az Egeri Kaszinó.

Szőke Benedek ny. igazgató, járási és tb. vm. tűzrendészeti felügyelő, **Ecséd**: Tűzoltó versenyek.

Az egri borhét: október 15—22.

A pásztói községi leány és fiú internátus.

Szerkesztői üzenetek.

Sporthírek.

Továbbá hírek, beszámolók a megye minden részéből.

HATVAN.
OKTÓBER HÓ 1.
IV. ÉVFOLYAM 17. SZÁM.

A pásztói községi leány és fiúinternátus.

Szinte hihetetlenül hangzik, de tény és való, hogy a pásztói állami polgári leány és fiúiskolával kapcsolatosan, vitéz Ágасváry Lajos igazgató kitaró munkájának eredményeképpen a községi jellegű internátusnak 65 bennlakó növendéke van. A Hevesvármegye munkatársának alkalma volt megtekinteni a leányinternátust, amely gyönyörű parkban álló, be-
relt úrilakban nyert elhelyezést. A háló és munkatermek tiszták, hygiénikusak, és kitűnően felszereltek. Ellátásuk kitűnő és szinte csodálatra méltó, hogy a teljes ellátásért, beleértve a tanári felügyeletet, az oktatást is, mindössze havonként cca 25 pengőt fizetnek. A fiúinternátus a község más helyén levő épületben van elhelyezve és czidőszerint 30 növendéke van. Vitéz Ágасváry Lajos igazgatót a legnagyobb elismerés illeti ezért a nagy kulturális értékű munkájáért, hiszen az amúgy is agyonsújtott közép- osztály gyermekeinek valósággal áldás az, hogy ilyen igazán csekély összegért távol a szülői háztól, ilyen kitűnő otthont találhatnak.

Vándorgyűlés Mátraházán. A magyar turista egyesület ezévi vándorgyűlését október 1-én tartja meg Mátraházán. A gyűlés résztvevőit filléres gyors hozza Gyöngyösre.

A „Huszárok“, Gerő Gyula altábornagy izeg-
vorig „katonadarab“-ja előreláthatólag nálunk is szin-
re fog kerülni, mert az az egy év, amely alatt szer-
zőnek a darabot vidékre eladni nem áll jogában,
letelt s az előadás joga — mint értesülünk — Almos-
lins Richárdtól (Budapest. VIII. Baross tér 9. II.) a vi-
déki színházak és műkedvelői társulatok által is
megszerezhető. A budapesti fogadtatás után érdek-
lődéssel várjuk a darabot, amelyet az elmúlt szezon-
ban a budapesti Kamaraszínház a saját egyhangú
elismerése mellett 28-szor adott elő s amely a Ma-
gyar Tudományos Akadémia Vojnich-bizottsága sze-
rint is az elmúlt év „legrokonszenvesebb termékei
közé tartozik“. Gerő altábornagy fiatal korában hir-
lapíró volt, majd a hadbírói pályára lépett, melyen
csak a katonai szakirodalmat művelte s pár év előtt
az új magyar katonai büntetőtörvény kodifikálásával
szerzett országos elismerést.

SPORT.

Céllövészet.

Szeptember 24-én rendezte meg a Hevesi Pol-
gári Lövész Egylet versenyét a hevesvármegyei kis-
puska bajnokságért. A csapatversenyben az Egri
Polgári Lövész Társulat győzött (1443 ponttal) sor-
rendben a Gyöngyösi Move Lövész Egylet, a Hevesi
Polgári Lövész Egylet, a Hatvani Polgári Lövész Egy-
let előtt. A legjobb egyéni eredményt Zsiros Lajos
(Eger) érte el, aki, mint primus inter pares került Kor-
mos József (Eger), Forgács Sándor (Heves), Káplány
Sándor (Gyöngyös), Szabó Jenő (Gyöngyös) Mihályi
László (Hatvan), előtt az első helyre. A levegő baj-
nokságot Gacsó Endre (Heves) szerezte meg.

Labdarugás.

A megyei csapatok eredményei szeptember 17-
én és 24-én a bajnoki mérkőzéseken: (I. o.) Bán-
szállási TK.—MESE 3:1, Salgótarjáni SE—MESE
1:0. (II.o. Eger—Gyöngyös csoportja) Egri Vasas—

Jászberényi Lehel 3:1, Jászberényi Lehel—Egri Do-
bó 4:0, Gyöngyösi AK—Mese II. 6:0. (II. o. Hatvan
Salgótarján csoportja) Salgó FC—Hatvani VSE 1:0,
Hatvani AC—Rózsaszentmártoni SE 3:1, HVSE—
Pálfalvai ÚSE II. 2:0, Salgótarjáni BTC II—HAC 3:1.
Bizottság alakult Hatvánban az országos ifjúsági
labdarugó bajnokság hevesmegyei csoportjának és
ennek keretén belül a Palóc Kupának megrende-
zésére.

Hevesvármegye alispánjától.

[3.696/a. 1933.

Tárgy: Tűzelőszer beszerzése 1934. évre.

Verseny tárgyalási Hirdetmény.

Hevesvármegye 1934.évi tűzelőszerszükségleté-
nek kielégítésére versenytárgyalást hirdetek.

A szükséglet kb. 12 waggon doronggal vegyes
tűzifa, és 26 waggon szén.

Felhívom a pályázni óhajtokat, hogy ajánlatai-
kat folyó évi október hó 15-ig Hevesvármegye alis-
páni hivatalánál zárt borítékban adják be.

Kizárólag magyar származású tűzelő anyaggal
lehet pályázni.

A hirdetményben megadott leszállítandó meny-
nyiség csak keret, amely a szükséglethez képest ke-
vesebb, vagy több lehet.

Az árakat Eger, házhoz szállítva kell megadni.
Mivel a vidéki fűszolgabírói hivatalok tűzelő-
szükségletei is központilag biztosíthatnak, a hatvani,
hevesi, gyöngyösi, tiszafüredi, patervásári és pásztói
hivatalok szükségleteinél (1-1 waggon szén) a va-
súti fuvardíjat külön fel kell tüntetni.

Eger, 1933. évi szeptember hó 23 án.

Az alispán helyett:

Dr. Hevesy
vm. főjegyző.

7188/933. szám.

Árverési Hirdetmény-klvonat

Özv. Szabó Dezsőné, most Bognár Istvánné
végrehajthatónak Szabó József végrehajtást szenvedő
ellen indított végrehajtási ügyében a telekkönyvi ha-
tóság végrehajtási árverést 800 ar. P. tőkekövetelés
és járulékal behajtása végett az egri kir. járásbíró-
ság területén levő, Aldebrő községben fekvő, s az
aldebrői 302 sz. betétben A. I. 1. 2. sorsz. 21.22
hrsz. a. foglalt s Szabó József nevén álló kert és
házingatlanra, azok alkotórészei s tartozékaira 4.400
P. kikiáltási árban elrendelte.

Az árverést 1933. évi november hó 29 napján
dél u. 4 órakor Aldebrő község házánál fogják meg-
tartani.

Az árverés alá kerülő ingatlan a kikiáltási ár
felénél alacsonyabb áron nem adható el.

Az árverelni szándékozók kötelesek bánat-
pénzül a kikiáltási ár 10 %-át készpénzben, vagy az
1881: LX. t.c. 42. §-ában meghatározott árfolyam-
mal számított óvadékképes értékpapírosban a kikül-
döttnek letenni, hogy a bánatpénznek előleges bírói
letétbe helyezéséről kiállított letéti elismervényt a kikül-
döttnek átadni és az árverési feltételeket aláírni (1881:
LX. t.c. 147., 150., 170. §§; 1908: LX. t.c. 21. §.).

Az aki az ingatlanért a kikiáltási árnál maga-
sabb ígéretet tett, ha többet ígérni senki sem akar,
köteles nyomban a kikiáltási ár százalékára szerint
megállapított bánatpénzt az általa ígért ár ugyan-
annyi százalékáig kiegészíteni (1908: XLI. 25. §.).

Eger, 1933. évi június hó 29 napján.

Dr. Garass sk. jb. titkár.

HEVESVÁRMEGYE

POLITIKAI, KÖZGAZDASÁGI ÉS TÁRSADALMI VÁRMEGYEI LAP

MEGJELENIK HAVONTA KÉTSZER. ELŐFIZETÉSI ÁRAK: EGY ÉVRE 12 PENGŐ, FÉLÉVRE 6 PENGŐ, NEGYEDÉVRE 3 PENGŐ

Az egri borhét.

Hevesvármegyében a szőlőterület meghaladja a 30.000 katasztrális holdat, a gyümölcsfák száma a félmilliót. A vármegye lakosságából közel százezer ember él a szőlőművelés és a vele kapcsolatban üzött gyümölcstermelésből. Az utóbbi két évben közel kétszázezer új gyümölcsfát ültettek, amelynek termőre fordulása már jövőre megkezdődik. A vármegye gyümölcs és szőlőkivitelének értéke másfél-millió pengő körül jár, a borkivitel a múlt évben közel hatszáz waggont tett ki, közel egymillió pengő értékben, ezekért valutát kap az ország, azonfelül, hogy a vármegye lakosságának egyharmada ebből fizeti adóját, tartja fenn magát és szerzi be a mezőgazdasági terményeket, melyek a szőlővidéken nem teremnek meg.

A szőlő és gyümölcskultúra tehát a vármegye gazdasági vérkeringésében fontos tényező, amelynek ápolása és fenntartása mellett célirányos fejlesztése is a legelső feladatok közé tartozik.

Ennek az ápolásnak és fejlesztésnek a céljait szolgálja az október 14—22 közötti egri borhét, melyet a Gazdasági Egyesület, a Gyümölcstermelő Egyesület, a Magyar Szőlőbirtokosok Országos Szövetsége és a Magyar Szőlősgazdák Országos Egyesülete az 1930. évi gyöngyösi borkiállításához hasonlóan, de tágabb keretek és nagyobb propagatív erővel fog megrendezni.

A borhéttel kapcsolatos kiállítás célja, teljes erővel bizonyítani a hevesmegyei gyümölcs és szőlőkultúra fejlettségét, országos és nemzetközi viszonylatban kiérdemelt jó hírnevét, igazolni szállítóképességét és tájékoztatást nyújtani arról, hogy a fejlődés mely utakon fog haladni a jövőben.

Tájékoztatni kívánjuk az ország közönségét arról, hogy vármegyénkben minden izlésnek és kíváncsúnak eleget tudunk tenni, vannak a könnyű homoki boroktól a nehéz, illatos hegyi borokig terjedő minden igényt kielégítő minőségeink, melyeket korlátlan mennyiségben tudunk a belfogyasztás rendelkezésére bocsátani. El akarjuk érni, hogy az ország közönsége követelje a vendéglők és kávéházak borlapjain a hevesmegyei borokat, miként követeli a tokaji, badacsonyi, szekszárdi, móri és egyéb borvidékek borait, azért, mert az elmúlt évben kezd-

ményezett borhetek és szüreti hetek filléres vonatainak nagy tömegű közönsége szétvitte országszerte ezen előrelátó borvidékek termékeinek jó hírét és kíváncsiságát.

Az egri, gyöngyös-visontai borvidékek borai minőség-borok, amelyek Ausztriában márkák, nálunk, a mi fogyasztó közönségünk körében, csak Egerben kapható egri bikavéren kívül, ismeretlenek. Ennek az állapotnak meg kell szűnnie, boraink iránt a keresletet nemcsak a borkereskedelem útján, hanem a fogyasztó közönség meghódítása útján is fokoznunk kell.

Csemege-szőlőben márkás áruk Ausztriában és Lengyelországban a gyöngyösi és verpeléti csemege-szőlők, — hazánk legnagyobb fogyasztó piacán, Budapesten egyiknek sincs neve, holott mint minőség, fogalmat alkotnak, a mi fogyasztó közönségünk még sem ismeri őket.

Az egri és gyöngyösi cseresznye Bécsnek legkedveltebb, az olasz versenyt fölényesen verő gyümölcse, mégis, mikor a múlt évben az osztrák kereskedelmi szerződés hiányosságai miatt kivinni nem lehetett, idehaza alig keresték és a termelő potyázni volt kénytelen a termését. Mert itthon nincs neve a mi cseresznyénknek.

A világ legjobb dinnyéi teremnek Csány és Heves környékén. Mégis azt látjuk, hogy a hevesmegyei elsőrangú dinnyék, az országszerte sokkal kedvezőtlenebb viszonyok között termelt és ezért izre, cukortartalomra, héjvastagságra, belső színre alárendeltebb dinnyék mellett nem tudnak a megérdemelt felárhoz jutni. Parádón, Recskén és a Mátra északi oldalán egyéb helyeken termelt kiváló almáink, körteink, a Tisza árterein telepített gyümölcsösök almái, példátlan ízletes szilvái ügyszólván komoly vevők nélkül állanak, dió, mandula terméseink a fűszerkereskedők hangulatához igazodnak.

Ezen az állapoton változtatnunk kell. Csakis a külkereskedelemre építetten termelésünk nem fejlődhetik, mert az exportpiacok olyan nagy tömegeket kívánnak meg, amelyek egyik napról a másik napra elő nem állíthatók. Igazi exportpiacunk tulajdonképpen csak Gyöngyös városa, amely a 17.000 katasztrális hold szőlőterületével és mintegy 10.000 cseresznyefajával nagy tömegeket előállító gyöngyösi járás gyü-

molcsértékesítésének gócpontja. Exportkereskedelem csak korlátlan beszerzési lehetőségek mellett fejlődhet ki, és ennek kifejlődését megelőző átmeneti állapot az, amikor a belföldi kereskedelem a maga kisebb arányú, de mégis jelentős bevásárlásaival karol fel egy piacot. Hogy azonban ezt tegye, ismernie is kell termelvényeinket, amit csak úgy érhet el, ha ezt be is mutatjuk neki. Mi nem várhatunk arra, hogy bennünket felfedezzenek, nekünk az élet mai berendezkedése mellett, komoly termelési lehetőségeink között magunknak is meg kell mozdulnunk és termékeink hírét propagálni kell.

Ennek a propagandának az eszköze az egri borhét, amely közvetlen a fogyasztó közönség elé fogja tární a mi idénycikkeinket, borainkat, alkalmas módon az őszi idényben már nem aktuális gyümölcsöcseinket is. Az ország minden részéből október 15 és 22-én indított filléres vonatok közönsége, az utazási irodák és hírlapok belföldi és külföldi autocar kirándulói lesznek a mi, élőszóval kitartóan működő olyan szócsöveink, akik meggyőződésből fogják termelésünk elsőrangú voltát hirdetni azért, mert személyesen győződtek meg arról, hogy amit Hevesmegye gyümölcsben, szőlőben, borban nyújt, az minőségben is elsőrangú.

A borhetet látogató közönség kellemes időtöltéséről mindenképpen gondoskodik a borhét rendezősege. A két vasárnapon olyan szüreti felvonulások lesznek az ódon Eger városában, amelyeknek e méltó keretben évszázados multjuk is van, nem ujonnan meghonosított és erőszakolt dinom-dánomok. A király és kormányzódijas egri dalkör vezetésével bordalversenyek, nagyszabású zenei attrakciók fogják az Egerben időzést kellemessé tenni, és tudott dolog, hogy amit kedvező körülmények, jó hangulat között ismert meg az ember, azt talán soha el nem felejt-heti.

A mi munkánk eredményessé és hasznos hajtvá akkor válik, ha Hevesvármegye termelő közönsége egy emberként áll mögénk és a kiállítást oly bőséges és minőségben elől álló anyaggal tölti meg, amely kifejezésre is tudja juttatni a meglevő, vagy

még fel nem ismert azon erőforrásainkat, amelyek a gyümölcs és szőlőkultúránkban rejlenek.

Felkérjük tehát Hevesvármegye gyümölcsstermelőit, szőlősgazdáit, hogy a legkisebbtől a legnagyobbig, mint egy ember álljanak a közös nagy cél szolgálatába. Értük és miattuk rendezzük ezt a nagyon nagyszabású megmozdulást, az ő jelenjük könnyítésének, jövőjük fejlesztésének érdekében fáradoznak mindazok, akik ezt a kiállítást rendezik, akik segítségükre sietnek.

Kiállításunk fővédnökségét dr. Szmracsányi Lajos egri érsek, dr. Kállay Miklós földművelésügyi és Fabinyi Tihamér kereskedelemügyi miniszterek azért vállalták el, mert tudják és értékelik annak a jelentőségét, amit Heves vármegye gyümölcs és szőlőkultúrája országos és nemzetközi vonatkozásban már most is jelent és mert remélik és biznak abban, hogy ez a serkentő hatású megmozdulás nagyon komoly és nagyon értékes új erőforrások megnyitásához vezet.

Reméljük és bizunk abban, hogy kezdeményezésünk sikerének egyedüli biztosítéka: a termelők részvétele valóban arányban fog állani mindazon előkészületekkel, amivel mi a borhét látogatottságát és sikerét előre megszerveztük. Ott akarunk a termelőnek segítségére sietni, ahol a legégetőbb a termelés kérdése: az értékesítés nehézségeiből akarunk mennél többet elhárítani. Kíváncsossá, kelendővé akarjuk tenni Heves vármegye gyümölcs és szőlőkultúrájának termékeit, a kereteket megszereztük hozzá, minden további a termelőn múlik. Ezért megismételjük kérésünket: senki ne szerénykedjék, senki ne bizalmatlankodjék, termelésünk erejének, izmosságának bemutatására mindenki küldje fel a kiállítási tájékoztató adatai szerinti módon a maga gyümölcsét, szőlőjét, borát, akkor munkánk nem lesz hiábavaló.

dr. Hedry Lőrincz
főispán, a Gyümölcstermelő
Egyesület elnöke,

Borhy György
felsőházi tag, a Gazdasági
Egyesület elnöke,

dr. Petro Kálmán
országgyűlési képviselő, a
rendezőbizottság elnöke

Ivány Béla beszámoló körútja.

Gyönyörű szeptemberi vasárnap. A napsugarak simogatóan csókolják végig a pásztorkönyeki hegyek vadregényes oldalait. A vonat dőcögve kapaszkodik a völgyben, és szinte maga is örül, hogy még a kicsi Tar állomáson is megállhat, hogy kifújassa magát. A máskor elhagyott kicsiny őrház környékén most ünnepléses a kép. A megálló vonatot küldöttség várja: Petheő Ferenc téri földbirtokos, a nemzeti egység pártjának kerületi elnöke, dr. Illinyi László főszolgabíró, vitéz Agasváry Lajos igazgató, a nemzeti egység pártja kerületi főtitkára, fogadják a küldöttség élén Ivády Bélát, a pásztói kerület országgyűlési képviselőjét. Megindul a kocsisor, lovasbandériummal az élén a községi iskola felé, amelynek udvarán Tar község lakossága meleg óvációval fogadta a beszámoló

lója megtartására odaérkező képviselőt, akin a varágcsokrokkal is kedveskedtek.

A beszámoló megtartása előtt a nemzeti egység pártjának választmánya tartott ülést, amelyen Ivády Béla is megjelent.

Az iskola feldisznított nagytermet zsűfoklásig megtöltötték a megjelent választók. A terembe lépő képviselőt Petheő Ferenc kerületi elnök az alábbi lelkes szavakkal üdvözölte: Szeretve tisztelt Képviselő Ur! Kegyelmes Urunk! Összegyűltünk, hogy az elmúlt országgyűlési év munkáját, küzdelmét és eredményeit Nagyméltóságod velünk ismertetni sziveskedjék.

Amidőn Tar választópolgársága nevében őszinte ragaszkodással köszöntjük körünkben, felkérem Nagy-

méltóságodat, hogy beszámolóját megtartani kegyeskedjék!"

„Idestova egy esztendeje annak, hogy Önök között megfordultam, — kezdte beszámoló beszédét Ivády Béla — most ismét megjelentem, hogy ennek az esztendőnek eredményéről beszámoljak és a jövő kilátásairól Önöket tájékoztassam.” Az általános politikai helyzet változása közben rámutatott arra, hogy nincs különbség a politikai pártok között, mindnyájan tudjuk, hogy nem jól van így, ahogy van, — ne gondolják, hogy csak az ellenzék gondolja a nehéz helyzetből való kilábalás, — éppen úgy fáj és éppen úgy érezzük mi is a magunk bőrén, a bajok sokaságát, csak hogy a kormány és a pártja megfontoltan, előrelátóan iparkodik a bajból a kivezető utat megtalálni, s a kormánynak s a nemzeti egység pártjának az a meggyőződése, hogy nem szabad egy kártyára feltenni mindent, nem szabad a falnak nekivinni a nemzetet. Felfordulást, forradalmat csinálni nem nehéz, — ma is annak viseljük átkos következményeit.

A béke boldog idejében ráértünk a széthúzásra; akkor nem függött az ország léte kockán; azt a luxust, hogy ma szétszedjük magunkat, nem engedhetjük meg magunknak!

Gömbös Gyula, a mi vezérünk bölcs előrelátással belátta, hogy csak egy nagy nemzeti összefogás mentheti meg az országot. Most, amidőn forr az egész világ, s az evolúció korszakát éljük, a vezetőnk csak akkor tudja kellő súlyal képviselni a létért küzdő nemzet nagy érdekeit, hogyha az egész ország az élen álló vezető háta mögé egy emberként odaáll.

En nem kapacitálni jöttem Önöket, csupán elmondani, hogy miképpen gondolkodott, mit csinált egy rövid esztendő alatt a kormány, s az adott viszonyok között teljesítette-e azt a nagy feladatot, amelyet az ország jövője joggal megkövetel tőle.

Penzügyi téren a kormánynak hihetetlen nehézségekkel kell megküzdenie. Az államháztartás 100—150 millió deficittel dolgozik, s az úgy áll elő, hogy ennek a kicsiny, megcsontított Magyarországnak kell eltartani a Nagymagyarország intézményeit. Az ország elszegényedett, mint a többi mezőgazdasági államok; most is 240—250 millió adóhátralék van.

A lelkiismeretlen hangulatkeltők azt mondhatnák, hogy tüntessék el a deficitet, küldjenek el mindenkit. Ezt meg lehetne tenni egy boldog világban, ahol kenyeret tudunk adni, vagy azt mondhatnók az embereknek, hogy helyezkedjenek el máshol. A mai súlyos, nehéz viszonyok között nem dobhatja ki a kormány a becsületes emberek százazreit az utcára, a kétségbeesésbe.

Az adózás téren tagadhatatlan, hogy a kormány olyan intézkedéseket, könnyítéseket tett, amelyekről a békében megcsak nem is hallottunk.

Elvitathatatlan tény, hogy a kormány a kamat enyhítése téren is messzemenő segítséget nyújtott. Nem is olyan régen itt járva Önök között, még emlékszem, midőn Önök nekem írásukat mutogatták, amelyeken még 20—21 százalék volt a feltüntetett kamat, ma pedig 5 és 12 százalék a Nemzeti Bank kamatlába.

A külfölddel szemben is arra az álláspontra helyezkedett a kormány, hogy egyoldalúan megtagadta a kamatszolgáltatást és le is szállították még az amortizációs adósságokat is. Hogy még ezen a téren vannak tennivalók és hogy nem értük még el a 100 százalékos eredményt, az lehet.

A borfogyasztási adót 50 százalékkal csökkentette a kormány.

A gazdaadósságok kérdése is súlyos probléma. A kormányzat azon van, hogy a hitelezőkkel megérttesse, hogy sem a kamatokat, sem pedig a részleteket nem lehet a régi megállapodás szerint végrehajtani. Becsületes, jó népünket boldongombákkal traktálják. Azt hirdetik a könnyelműen ígérők és követelők, hogy el kell engedni a régi adósságokat. Két oldala van ennek a kérdésnek, az állam csak segíthet, de a hitelezők jogát fel nem boríthatja. A kormányzat ezen a téren is megtette és jövőben is meg fogja tenni a kötelességét. Ha a rövid lejáratú hiteleket hosszú lejáratúvá alakítjuk át és olcsó kamatozással a fizetéseket megkönnyítjük, hiszem és remélem, hogy ezen a téren közmegegyezés áll elő.

A kormányzat belügyi politika terén folytatott nagy munkájának is megvan a maga nagy eredménye. Ebben az országban mindenki nyugodtan hajthatja le a fejét, holott körülöttünk úgyszólván mindenütt a forrongás, a súlyos bizonytalanság állapota van.

A kormány végre akarja hajtani a közigazgatás egyszerűsítését, hogy az olcsóbb, gyorsabb és egyszerűbb legyen. Terve van véve az alsófokú bíróóságok bevezetése is.

A földművelés igazgatása súlyos gondokat okoz. A legsúlyosabb probléma a termelés értékesítése és átszervezése. A mezőgazdasági termelvényeink értékesítésének legnagyobb nehézsége és akadálya, hogy olyan országok is ráfeküdtek milliókat költve a búzatermelésre, amely államok azelőtt nagy felvevő piacok voltak.

A velünk szembeni politikai elzárkózásnak is megletek a maga súlyos következményei.

A termelés átszervezésére vonatkozólag a napkeleti bölcsek szinte naponta megtermik boldogító javaslataikat. Azt modják, ne termeljünk annyi búzát, térjünk át más termelésre. Könnyű ezt mondani és kicsiben talán végre is lehet hajtani, de világos példáját láttuk a máktermelésnél, csak néhány ember tért át a múlt évi magas mákárak alapján a mák termelésére és máris egyharmadára esett az ára. A német kancellár, von Papen nálunk járva, most azt javasolta, hogy térjünk át az olajos magvak és a szójabab termelésre. Súlyos kérdés, hogy mi lenne akkor, hogyha egy millió holdnyi területen áttérnénk ezeknek a termelésre? Magyarország nem tud búza nélkül élni, arra kell törekednünk, hogy búzáink piacra képes és keverés céljaira is alkalmas legyen. Folytatni kell a nemesítés nagy munkáját, versenyképes megfelelő sikértartalmú, kemény búzát kell előállítani, olyant, amely az amerikai manitoba búzával felvehesse a versenyt.

A búza értékelésénél is megtette a kormány a maga kötelességét. Már eddig is, mintegy hat és fél millió q. búza elhelyezését biztosította. A bolettával igyekezett a kormány a termelőn segíteni, többet ma, amidőn Rotterdamban 538 pengő egy q. búza ára a tülkinálat folytán, nem lehet tenni.

A londoni világgazdasági konferencia bizonyítja, hogy ezt a világbajt a nagy tengerentúli országok is belátták és egyelőre termelésüknek 15%-kal való csökkentésével igyekeznek a bajon segíteni. Ne beszéljen nekem arról senki, hogy ezt a kérdést itt meg lehet oldani. A mi feladatunk nem lehet más, ismétlem, mint a magyar búza minőségének megja-

vitása. A tiszta, tökéletes, nemes vetőmag s a földnek becsületes, jó megmunkálása meg fogja hozni a maga áldásos gyümölcsét.

A bortörvény is tárgyalás alatt áll, a kormány igen helyes meglátással siet a szőlőtermelésből élő 600.000 család, — csupa kisember, megmentésére. Országos érdek az, hogy a magyar borból, szőlőből, gyümölcsből főzzék a szeszt.

A kereskedelem terén a kormány feje szinte példátlan energiával dolgozik, hogy a magyar mezőgazdaság termelvényeinek útát nyisson a külföld felé.

Politikai barátságokat kötöttünk, amelynek alapján gazdasági előnyöket szereztünk Olaszországban, Ausztriában és Németországban. A kereskedelem terén nem tarthatjuk fenn még politikai ellenfeleinkkel sem az elzárkózás politikáját. Minisztereink hétről-hétre valósággal szizifuszi munkát végeztek, hiszen szem előtt kellett nekik tartani a mezőgazdasági termelvényeink kifelé való jutásának elősegítése mellett, hogy 400.000 ipari munkást sem lehet szélnek eresztetni.

A távfűtés lezárítása úgy a vasútnál, valamint a postánál megtörtént, sajnos, egyelőre nem jártak kellő eredménnyel.

A közoktatásügy terén is jelentős intézkedések történtek. Ezek: a középiskolák egyesítése, a tankönyvek olcsóbbá tétele s a tandíj fizetés új módszere.

A honvédelem terén jelentős esemény volt a hadirokkant törvény. A kormány első feladatának tekintette, hogy segítségére siessen azoknak a százszázalékos hadirokkantoknak, akiknek a haza a legközelebb tartozik. Ezeknek a súlyos helyzetét a kormány az adott viszonyok között kellően megjavította.

A külpolitika terén a kormányelnöknek, a mi szeretett vezérünknek a legnagyobb érdemül tudható be, hogy az egész világ elé tárta elsőként, hogy békés úton bár, — de revízió nélkül az ország nem existálhat.

Nem lehet jóakarató embernek kifogása az ellen, amit eddig ténykedett.

A kormány állhatatos és fáradhatatlan munkájának, én szentül hiszem, hogy meglesz az eredménye, s hogy közel áll az az idő, midőn a revizionista gondolat testet ölt.

Ha valaha szükséges volt, úgy ma életszükséglet az összefogás. A történelem súlyos óráiban a nemzet jövője parancsolja, hogy kéz a kézben egyenesen tömörüljünk a nemzet vezére mögé, hogy az kellő erőt mutatva, dicsőségesen vívhassa meg a nemzet jövőjéért folyó élet-halálharcát.

Én bizó reménnyel nézem és köszöntöm az Önök testvéri összefogását, s arra a magyarok Istenének áldását kérem. —

Lelkes taps és eljénzés kísérte a nagyhatású beszámoló beszédét, melynek elhangzása után Tóth Mihály községi bíró köszöntötte a kerület képviselőjét, a község hűséges ragaszkodásáról biztosítva őt. — Vitéz Ágasváry Lajos igazgató gyönyörű hazafias beszédével ért véget a gyűlés.

A kerület képviselőjét Petheő Ferenc földbirtokos látta vendégül. Délután 2 órakor Ivády Béla szűkebb kíséretével Hasznos felé vette útját. Hasznos határában a boldog békevilág gyönyörű felejthetetlen képe tárult a nézők elé. Hasznos lakossága ünnepi ruhába öltözködve, gyalog, kocsikon, lovasban-

dériummal várta szeretett képviselőjét. Tóth István főjegyző mélyen meghatótt szavakkal üdvözölte a képviselőt és háláteljes szívvel mondott köszönetet a képviselő mindenkor tapasztalt nagy jóindulatáért.

Ivády Bélát láthatóan meghatotta a nem várt ünnepeltetés és az üdvözlésre reflektálva neheztelő szavakkal említette, hogy „Nem szeretem az ilyen ünnepeltetést, nem is olyan időkét élünk ma.”

A szurdokpüspökiek küldöttsége is megjelent, s azok nevében Gulyás Vince főjegyző mondott üdvözlő szavakat.

Az ünnepélyes bevonulás után az iskola termében tartotta meg Ivády Béla beszámoló beszédét, amelyet igen sokszor szakított meg a jelenvoltak lelkes eljénzése. Varga István bíró bensőséges meleg szavakkal köszöntötte meg a beszámolóit. A nagyon meleg, lelkes hangú gyűlés vitéz Ágasváry Lajos emelkedett szellemű záróbeszédével végződött. A gyűlés végeztével a közönség vendégszerető lakossága gyönyörűen feldiszlített teremben terített asztallal lepte meg a kerület képviselőjét és kíséretét...

A ma nyomorúságos, szomorú napjaiban szinte lélekemelő, reményt keltő volt az a szép őszi nap-sugárban fürdő szeptemberi vasárnap, amidőn a hálás magyar nép hűséges szeretettel adózott az ő kövételének.

Mi ujság Gyöngyösön?

Az a szívós munka, amelyet dr. Puky Árpád, Gyöngyös kiváló polgármestere évek hosszú sora óta folytat Gyöngyös és környéke fejlesztése érdekében, újabb jelentős fázisához érkezett.

Gyöngyös főteréről és az oda betorkolló utcákról eltűnik a hasznavehetetlen útburkolat, és helyébe új, a jelen követelményeinek megfelelő útburkolat készül. Cca. 8000 négyzetméternyi területű utat lett részben teljesen újonnan, részben pedig megfelelő javításokkal rendbehozva. Ezek az aszfalt munkálatok cca. 105.000 pengőbe kerültek. Ezen munkálatokon kívül mintegy 5 hónapja végeztet a város uthengerelési munkákat, amelyre eddig cca. 12.000 pengőt költött.

Igy bontakozik ki lépésről lépésre, okos előrelátással és céltudatossággal az a nagyszabású program, amely hivatva van Gyöngyöst és környékét az ország első idegenforgalmi gócpontjává emelni.

Itt kívánjuk megemlíteni, azon öröndetes körülményt is, hogy a gyöngyösi Mátra látogatói mind elragadtatással beszélnek látogatásaik után az ott tapasztaltokról. A legutóbbi alkalommal is, amidőn az ügyvédi kamarák kamaraközi értekezlete volt Egerben s annak tagjai a Mátrába kirándulást tettek, a Mátraházán tartott társasbédjük alkalmával a legnagyobb lelkesedéssel ünnepelték és köszöntötték dr. Puky Árpád polgármestert, s valósággal fogadalmat tettek, hogy ők lesznek a Mátra leghivebb látogatói és propagálói.

Dr. Petro Kálmán országgyűlési képviselő kerületében. F. hó 24-én tartotta dr. Petro Kálmán, az egri kerület országgyűlési képviselője beszámoló beszédét Füzesabonyban. A község lakossága szeretetteljes fogadtatásban részesítette képviselőjét, és programbeszédének elhangzása után melegen ünnepelte.

Hatvani emlékek a közelmultból.

(Adatok Hatvan történetéhez.)

Írta : Révész József.

Az öregebb emberek emlékeznek rá, még beszélnek is róla. Ugyanúgy mondják el, mint az egykori feljegyzések megőrizték.

1876. szeptember hó 6-án, mintha valamely nagy ünnepet ülné Hatvan. A lakosság hosszú, kígyóvonalban özőnlík a Horváth Mihály utcán, a kishatvani csárda (jelenleg Veres Korcsma) felé. Mindenki ünnepelőben. Tarkállik a lányok, menyecskék ruhája. Mint a virágos rét, csupa színeszínű a hosszú utca. Csillog a lányok, menyecskék nyakán a több sorú „kaláris,” lengeti a szél a sokszínű pántlikát. A lányok három ágba vetett haja, fekete bársonnyal van a fejen leszorítva. A vállmagasságban nagy, két águ csokor fogja össze az összefolyó és virágos pántlikába befőt hajcsoportot, végén kisebb „masli”-val. A vállakon csipkés rövid újjú buggyos ingváll türemlik elő az ezüst-arany paszománttal díszített selyem „kazsmir” pruszlikból. A pruszlik is különböző színű, derékon egy-két gomb tartja össze, elől kivágott részén, a csipkés fehér ingváll tűnik elő. Ring a százzrétű, babos-csikos, más színnel szegett szélű, kartonszoknya, melyet részben a „habos kecele” (kötény) takar el. A „kecele” hosszabb, mint a szoknya. Veszedelemes ruhadarab. Ha a legény tánc közben megforgatta a párját, úgy ráfonódott, hogy alig tudott belőle kibabalyodni. Innen van a „legényfogó” elnevezése is. Csikorog a puhaszárú, hegyes orrú „kardován” csizma. Messze vidéken híres, Hulinay, hatvani mester készítménye. A kérge zöld és piros fonállal varrt tulipánokkal van kiteremteltézve. Rudas-patkós sarka magas, vége csaknem egy krajcárnyi vastagságú. Ugyanilyen a menyecskék viselete is, csak a hajfonat van a csipkés, színes aranyozott főkötő alá rejtve. A nép teljes viseletében pompázik, mint minden ünnepélyes alkalommal, ruházatuk a nép művészi érzékének és az összetartozásnak kifejezője. Még mentes minden hazug uraskodástól, nemzetközi izléstől. Tarka és színes, mint képzelete, mégis nagy általánosságban közös vonású, a magyar nemzeti egybetartozás szószólója és lelke, izlésének kifejezője. (Sajnos ma kiveszhető lenne. Eppen ezért vettem papírra, hátha még megmenthető lenne.)

De menjünk tovább.

A kishatvani csárda körül, a vasúti átjárónál, mind jobban szaporodik a nép. A felállított diadalkapu körül levő térséget a rendezők tartják szabadon élükön Homonnay főjegyzővel, a daliás megjelenésű Csépany ügyvéddel, Sperlágh gyógyszerésszel.

Vendégeket várnak! Budapesten tartott prehistorikus antropológiai és archeológiai, embertani és őstörténeli kongresszusnak a világ minden tájáról összegyűlt tudós tagjai látogatják meg Hatvant, hogy néprajzi és őskori leleteket gyűjtsenek. A vonat nem az állomáson áll meg: egészen a diadalkapuig hozza a vendégeket.

De beszéljenek az egykori feljegyzések: (Compte Rendu de la Huiteme Session a Budapest. Franklin 1877)

... Gödöllőről Hatvanba utaztunk. Minden állomásán a faluk és városokkal behintett Galgavölgyének, az egybegyűlt környékbeli nép által átutaztunkban üdvözöltettünk. Délben érkezünk Hatvanba. A vonat az ásatás színhelyére vitt bennünket, ahol ünnepélyes fogadtatás várt ránk. A congressus a

város zászláival díszített diadalkapu alatt fogadtatott Heves vármegye és több más küldöttsége által.

Kovács László úr, országgyűlési képviselő, rögtönözve e szavakat intézte franciául hozzánk: „Uraim, van szerencsém önöket üdvözölni Heves vármegye nevében, melynek határába megérkeztek. Hozta Isten Önöket! Fogadják örömünk kifejezését, fogadják jókívánságunkat, hogy tudományos kutatásaikat siker koronázza. Még egyszer hozta Isten Önöket.

Azután Janikovits Alajos úr, a szent Mihályról nevezett hatvani prépost, a következőket mondotta: Uraim, a mi szegény városunk nem ösmeretes az idegenek előtt másról, mint a nagy küzdelemtől a XVII. században a török ellen és dicsőült ütközetünkről 1849-ben. Mi tehát boldogsággal elélve hallottunk, hogy önök lépteiket városunk felé irányítják, nem, hogy velünk megütközzenek, de barátságos érzülettel, kik messze földről jöttek az olajággal és a tudomány fáklyájával és az igazi haladással. Üdvözölöm tehát Önöket Uraim, városunk felé Isten és az őszinte magyar vendégszeretet nevében, kívánom, hogy munkáik legyenek termékeny eredményűek, hogy legyenek azon órák Önöknek kellemesek, melyek körünkben töltenek és az emlékek, melyek tűzhelyeikhez viendenek, méltóak legyenek néha vissza emlékezni egy város polgáira, akik büszkén fogják évkönyveikbe beírni a napot, melyen Önök Hatvant meglátogatták!”

E szíves fogadtatás után a szomszéd dombra (a jelenlegi bikaistálló mellé) vezettek bennünket, hol hamvakat rejtő sírok borítottak egy temetőt. Asztalok és padok hozattak ide, melyekre a találandó tárgyak voltak teendő. Sperlágh József úr, ki évek óta vizsgálta a helyet és ki nagylelkűleg ajándékozta meg a budapesti muzeumot gyűjteményéből, kutatta az ásatag sírokat.

Több kongresszusi tag, közöttük: Worsaae, Evans, de Baye, Wirhow, Kollmann, Schaffhausen, Lepkovszki, Hildebrand Franks, Mestorf k. a. Pigorini, Chantré, Caalis de Fondonce stb. urak gyűjtötték a leleteket. Minden sírban urnákba zárt hamut és csontmaradékokat találtak, melyek csupán a földben voltak anélkül, hogy kő vagy fa közé lettek volna rekesztve. Kis távolságra e helytől egy nagy „baraque”-t építettek, oldalain magasra nyult oszlopokkal, melyeken zászlók és bojtok lengtek, melyekben frissítőket szolgáltattak a hőség által kinzott vendégeknek. Mialatt egyesek a sírok vizsgálatába mélyedtek, mások ethnográfiai tanulmányokat tettek és vizsgálták az összegyűlt paraszt csoport férfi és nő tagjait. A környékbeli ifjuság pedig szórén ülve meg a lovat, rögtönzött futást rendezett, meglepő ügyességgel mutatván meg, hogy terem a magyar huszár. Midőn az ásatások bevégeződtek, Hatvanba tértünk vissza, hol is szabad ég alatt az akáclák árnyékában (vasúti állomás előtti téren) e város és Heves vármegye rendezte felséges ebéd várakozott ránk. Az ebéd alatt számos köszöntő mondatott a magyarok által az idegenekre és viszont. Egy francia a magyar nép egészségéért és jólétéért ivott. Egy földműves a nép közül ezeket felelte nekik: névszerint Kókai Ferenc (nélléneve Ágoston, akkor községi pénztárnok) Uram! Polgártársaim nevében köszönöm Önnek mindazon jókívánságokat, melyekkel minket megüdvözölt. Mi sok szép

dolgot olvastunk a francia népről, de ma megértük a becses elégtételt, birván a Francia nemzet jóindulatát. Adja a jó Isten, hogy oly jó egészségben térjen ön vissza övéihez, mint amilyennel hozzánk érkezett. Legyen megnyugodva Uram, hogy mi nem fogjuk sohasem feledni e nagy napot, mely megtanított bennünket arra, hogy tiszteljük az önök dicső nemzetét."

Ebéd után a csárdás — nemzeti tánc — hozta mozgásba valamennyi lábat. Az archeologus urak, karkulónbség nélkül, elragadtatva a cigányzene által engedtek Hatvan urhölgyei meghívásának. — Büszkén láttuk, mily szenvedéllyel lejtettek a magyar zene ütemein.

A négyest csárdás követte, de mindnyájunk nagy sajnálatára a tánc véget ért. A vonat már harmadszor adott jelzést a beszállásra, hogy Budapestre szállítson. Egy órával későbbben hagyhattuk el Hatvant. Köszönet érte Tolnay Lajos úrnak, ki a külön vonatot vezetette. Pestre érve a lövönatu kocsikra ülve a városba értünk." (Magy. ford. megj. az 1877. Archeológiai Értesítőben.)

Eddig szól az irás.

Feljegyzem még azokat, amiket ezen beszámolóból kifelejtettek és amiről ezen ünnepségen részt vett, jelenleg is élő tanuk egybehangzó előadása után értesültem.

Tudósoknak másik része hozzájuk beosztott tolmácsokkal a földműves nép lakásait látogatták meg. Lerajzolták bútorikat, díszítéseiket, tanulmány tárgyává tették a magyar faj alakját, értelmességét, szokásait. Nagy elragadtatással nyilatkoztak úgy a magyar ember művészi érzékéről, valamint egyes házakban talált tisztaságról, rendről, valamint a megszólítottak által adott értelmes feleletekről.

Az ifjuság által rendezett futtatásban Kókai Csernovics Ferenc lett az első, kis alakú, mokány, magyar lovával. Az első díja egy arany volt.

A komoly munka befejezése után — mint Francklinnak a beszámolója is jelzi — a jelenlegi állomás előtti téren volt ebédre terítve. A fogadtatás, az eredményes ásatások, no meg a hagyományos magyar vendéglátás igen jó kedvre derítette a komoly tudósokat. Az ebéd utáni táncban összeolvadt a társaság a nézőkkel. A külföldi tudósok nagy igyekezettel járták a csárdást a szemrevaló falusi menyecskékek! és leányokkal. A vonat már egy órája állt indulásra készen, de senki sem akart eltávozni, csak hosszú búcsúzkodás után, jó kedvvel, kellemes emlékekkel távoztak el Hatvanból.

Bécs nagy napjai.

Irta: Balogh István.

Bécs jelenleg az őszi idegerforgalmi akciók jegyében áll. Az idegennak nem kell éppen más ország-belinek lenni, idegerforgalmi alany már az osztrák tartományokból összegyűlő parasztság is, az eredmény kielégítő voltához csak az szükséges, hogy ha keveset költenek is fejenként, legalább sokan legyenek, mert sok kicsi sokra megy.

Az őszi programot a bécsi őszi nemzetközi vásár vezette be. Nagy reményeket fűzött ehhez a vásárhoz az osztrák ipar és kereskedelem. Ezek az üzleti remények éppen úgy nem váltak be, mint manapság más remények sem, A bécsi vásár ismét csak közönségvásár volt, mint ahogy a budapesti vásár

is főleg az. Ujat sem produkált a vásár, ellenben mintha kezdene a filléres árak, silány minőségek iránti örület abbamaradni, s ehelyett a közepes és jó minőségek felé terelődnek az érdeklődés.

A közönség, úgy látszik inkább vásárol kevesebbet, de jobbat, a fényűző minőségek pedig még mindig megtalálják a maguk közönségét. Ezzel magyarázható az, hogy nagy forgalom nem is tudott kialakulni, gusztálás és kritika annál nagyobb volt. A kiállítók sérelmezik, hogy a vásárvezetőség nem fejtett ki elég nagy külföldi propagandát (Magyarországon is elmaradt az u. n. hirdető hadjárat.) Pedig ki kellett volna használni a vásár érdekében azon kedvező lehetőségeket, amelyeket a német árúk iránt az európai kereskedelem a nemzeti szocialista uralom óta tanusít, az ismeretes és gyakran hangoztatott bojkott formájában. Nos ez a bojkott inkább csak a napisajtóban él és virágzik, a kereskedelemben érvényesülni aligha tud.

A vásár még be sem zárult, folytatólagosan csatlakozott hozzá a katolikus napok fénye, kiegészítve a 40.000 vidékit mozgósító parasztnapokkal, amelyek aztán annyira színessé tették az ünnepi (bár kissé egyhangu) zászlódiszbe öltözött osztrák fővárost, hogy az ember szeme káprázott belé.

Az ünnepélyes fogadtatások: Lafontaine biboros és a francia katolikus küldöttség érkezése, a Serédi hercegprimás vezetése és Haász, Rott, Grosz püspökökkel érkező magyar különvonat zenés, díszfelvonulások köszöntője, a dorogi bányászok impozáns csapata ezüstsujtásos fekete öltözeikben, túladunai tarka népviseletű lányok, asszonyok, lobogók már szombaton izelítőt adtak a későbbi, óriási felvonulások ezer színben tobzódó és verőfényes őszi napsugárban fürdő zászlórengetege alatt menetelő közel százezer főnyi embertömegéből.

A Karlskirche előtt gyülekező rengeteg küldöttség tirol, stájer, vorarlbergi, alsó és felsőausztriai, burgenlandi parasztság férfiküldöttségei kardosan, puskásan, favágó szerszámokkal vállakon, piros, zöld, kék, szürke kabátokban, fekete, vagy kompareáló színű térdnadrágokkal, fehér térdharisnyákkal óriási közönségskert arattak, amit nagyban fokozott az, hogy egy 25—30 tagú küldöttségnek saját fúvós, ütődobos, cintányéros, szintén legalább húsztagú zenekara volt, a tamburmajor mellett pedig jobbról és balról egy-egy még papagájszínűbb osztrák nemzeti viseletű leányzó haladt, kis hordócskával az oldalán, mint markotányosné. Voltak kalapok, amelyeknek a karimája legalább félméter átmérőjű volt, és voltak olyanok, amelyek majdnem olyan magasak, mind teletűzdelve fajdkakas tollakkal. És zászló zászló hátán. A menetelés órákon keresztül tartott lezárt útvonalakon. A menet elején jövők még oly peckesen hordták a nagy zászlókat, hogy az leirhatatlan, az egy óra múltán jövők kezében a zászlók már erősen imbolyogtak és a közel két óra múltán befejeződő menet végén már vállon vitték összezsavart lobogóikat. A rezesbandák ellenben fáradhatatlanok voltak és nagyszakállu vén tirol parasztlak olyan bummokat csaptak a dobjaikba és úgy csörgettek a hatalmas cintányérokkal, mintha legalább is most verték volna ki a horogkeresztesek ármádiáját szűkebb hazájukból.

A katolikus napok átmennek Bécs másik hatalmas ünnepségébe, a török ostrom alól való felszabadulás 300. évének emlékére rendezett nagyszabású programba. Ide megjöttek már a lengyelek,

akik Szobieszky János királyuk közreműködését segítenek ünnepelni, nagy, különvontas küldöttséggel, ajándékokkal, megnyitják a Prinz Eugen kiállítást, mely a nagy hadvezér és törökverő Savojai Jenőnek és korának minden dolgát mutatja be a még általa épített gyönyörű Belvederében. A kiállításon nemcsak a személyi vonatkozású anyagot mutatják be, hanem annak a kornak számos más vonatkozású emlékei is előkerülnek. Legnagyobb sikere természetesen Savojai Jenő herceg híres páncéljának van, mely alapos horpadásokkal mutatja az őt ért golyók nyomait. Különben a kiállítás I. Lipót, I. József és III. Károly uralkodásának idejére eső kulturtörténeli gyűjtemény, hiszen ezeket az uralkodókat szolgálta végig a most nemcsak hadvezéri sikerei miatt ünnepelt hadvezér, hanem a régi nagy monarchia katonai egységes szervezetének elgondolása és megvalósítása miatt is méltányolt államférfi.

Különös figyelmet érdemel a remek gyűjtemények sorozata, amelyek ennek a kornak a könyvésztét, muzsikáját, művésztét, iparművésztét, az első bécsi porcellánokat, a színházi életet mutatják be, végül nagy tetszést aratott a kor vadásztára vonatkozó trofeákkal, képekkel, metszetekkel nagyon sikerülten összeszedett kiállítás is. Persze a város ennek megfelelően tele van Prinz Eugen gyufatartókkal, öngyújtókkal, cigarettatárcákkal, levelezőlapokkal, épp úgy, mint a katolikus napra készült tokozskák, plakettek, sapkarózsák, botdiszek, olvasók és levelezőlapokkal.

A híres Stephanskirche volt az ünnepségek gőcpontja, A belépésért fizetni kellett másfél schillinget, ülőhely a nagy koncertek alatt 6 schilling volt, de a közönség, figyelemmel a nyújtottakra és a kegyes célra zugolódás nélkül fizetett, sőt oly tömegekben kereste fel a templomot, hogy a környéken életveszélyes tolongás és állandó sorbaállás volt.

Még meg lehet említeni a bécsieket különösen vonzó azon eseményt is, hogy a Hofburg őrségét az ünnepi hetekben a tioli császárvadászok látják el, akiknek zenés őrségváltása rengeteg embert vonz állandóan. A tioliaknak ugyanis hagyományos előjoguk van arra, hogy ha tartományi mivoltukban csapatban jelennek meg Bécsben, ők szolgáltatásuk a császári vár őrségét. Utoljára 1912. évben, az akkori nagy eucharisztikus kongresszus alkalmából éltek ezen jogukkal, melyet most még azzal is megtoldottak, hogy a köztársasági elnök palotája előtt is ők tartják az őrséget. Mint kuriózum, mindenesetre érdekes, hogy az első őrséget adó Wilten-i századot az egyáltalán nem nemzeti nevű Santioli kapitány vezette, piros kabát, zöld nadrág, fehér térdharisnya egyenruhában, pörge fajtollas kalpagjával és görbe fringijával. Az őrség pihenő padjai mellett pedig 3 markotányosné flörtölt a peckesen sétálgató, nem szolgálatos őrséggel. A tioliakat természetesen rendőrkordon őrizte a mértéktelenül érdeklődő és tapogatni vágyó közönségtől, főleg miután az egyik tiolinak kalapról lógó félméteres szallagjából valaki egy zsebollóval jócskán lekanyarított emléke, mielőtt még Hofer András eme derék utódja észbekapott volna.

Nagy közönsége van a hadügyminisztérium előtti rendes sorkatonaság zenekaros őrségváltásának is, ami teljesen a régi közös hadseregbeli módon folyik le és az acélsisakos, bornyus, csukazöld egyenruhájú, csillagos parolis, fekete-sárga kardbojtos tisztek szereplése osztatlan tetszést arat.

Felvonulásokban különben szünet nincs, mert a Schutzbund, Heimwehr, Landbund fehér, szürke

inges csapatai, mankós és hármaskeresztes zászlóikkal szintén állandóan utban vannak, természetesen rezesbandákkal. Hogy a villamoson utazó közönségnek vagy az autóbuszok utasainak sokszor félórát kell ácsorogniok, az itt, ebben az ünnepi hangulatban nem is számít, a taxiknak pedig nagy előnyt jelent.

Igy cseng-bong egész nap a város, este pedig telve vannak az utcák emberekkel és a kaszárnyákban, iskolákban elszállásolt jó parasztok élvezik szalmaözegeyi mivoltukat és jól az éjféltutáni órákig kinn csavarognak a körutakon, a Kärntnerstrassén. Látnivalókban nincs hiány, a remek kirakatok éjjel-ig pazar villanyfényben úsznak, este tizkor a guruló korcsmák is megjelennek az utcasarkokon, mérve olcsó virstliket, bőrös pecsenyétet keserves mustárral és jó fekete kenyérral adagonként 30–40 garasért. És akkor aztán megindul a kosztolás, sajnos a leöblítésre csak szörpöket lehet ezekben a mozgó büffekben kapni.

A körüti nagy hotelek nagyszámú külföldi közönsége pedig egyik ámulatból a másikba esik, folklorisztikus gyönyöreiket csak a Roosevelt pénzhigítása, Hitler beszédei és az új rendi alkotmány mellett várható osztrák nemzeti ellenállás kérdései izgatják. Hja, az ünnepi hét a bécsieké.

Mennyei magasságok, földi mélységek.

Irta: Nádasi.

(Folytatás.)

Már csak három ugrása volt hátra. Kerítés, köfal, fatörzs. Minden oldalról a nevét harsogták. A rendezők hangosan kérték a közönséget, hogy saját érdekében, ne zavarják a versenyzőt.

A tömeg nem hallgatott el. Mindenki felállva nézte a kerítés ugrást. Ment. A köfal következett. Cseley gyorsított. Valami öreg lovas meg is jegyezte, kár erősíteni, mert nem jön ki a lépése és baj lesz.

— Tényleg igazad lehet, jegyezték meg az öreg tisztek.

Most vette . . .

— Jaj de messziről ugrott. . . . talán?

Megállt az emberek lélekzete egy pillanatra.

A hátsó jobb pata erősen odakoppant a leugrásnál a falhoz, de nem döntött akadályt és hibapont nem esett.

— Ez szerencsés fiú, nyugtázták az ellenfelek.

Sajnos, Olivia most egy kis inrandulást jelzett és kezdett lassítani.

De hát nem azért volt kemény gyerek a hátán, hogy ezt a defektet sokáig fitogtassák. Ostorral kissé végig suhintott a lovon és a hűséges kis pára most kért bocsánatot a tegnapiért . . . Megint olyan patogva száguldott tovább, mint a verseny kezdetekor. A huszárok azt mondták a hátunk megett:

— Most viszi bele a lelkét a kis pejkanca.

Az utolsó akadály következett.

A lépés ki volt számítva Cseley biztos kezében. Az elugró ponton ostorral és sarkantyúval alig érintette Olivíát, mint egy szarvas szállt keresztül, fél méterrel magasabban a gerenda felett.

Fényes, imponáló tempóban a helyire vágatott, sikkes lövetéssel mosolyogva szalutált a zsűri emelvénye előtt.

— Ebadta pünkösdi zivatarja te! Fogadta Miska a lovat. — Már azt hittem, elmosod a Marist, meg mindent . . . De nagyon neki voltál tüzesedve az elején. Ugye kis gyalázatos, — most bezzeg megérted a szót?!

— Még pattogtál — csattogtál, mint az égzen-gés, oszt negyedóra mulva lám — kisüt a nap — és te lettél vizes, komám.

Közben szeretettel dobta rá a puha pokrócot s újjaival elrendezte a ló hollófeke sörényét. Egy zöld galyat tűzött a homlokszíjba, megengedte a hevedert és máris ballagott a győztes lóval hazafelé.

A tisztok ott ölelték, csókolták Bandit, mindenki a kezét rázta, a nők integettek és zsebkendőt lobogtattak feléje. A főherceg magához hívatta, megdicsérte és kezét fogott vele. A főherceg kisasszonyoknak külön is szalutált és ezek kedvesen mosolyogva kétszer is biccentettek neki.

Este nagy közös tisztí vacsora volt a huszárkaszárnyában. Bandit az ezredes megölelte és kezébe nyomta a nagydíj tiszteletdíját: ezer koronát.

Aznap este a kintinban is megittak egy pár korsó seritalt, meg eldallikóztak egypár hangos nótát. Miska aznap nem hagyott senkinek fizetni, ő viselte „a cekket, a nagy ihettségre.”

Másnap reggel hét órakor Miskát a gazdája költötte fel.

A puccer alig akart feltápáskodni. Nem értette meg sehogy sem a megváltozott költési sorrendet.

— Elmégý Forgó őrmesterért, szólt röviden Cseley.

Miska öklével törölte ki szeméből a mámort, hamarosan magához tért, felrántotta a csizmáját, jobb szemére vágta a piros sapkát és penegve vette a direktiót az ezredirodának.

Állva ridegen várta Cseley az őrmestert.

A vállas, magas pirosbarna ember belépett. Az arcában volt valami ősi vadság. Valami szittya bárdolatlan őserő, valami elszántság, amely szinte rokonszenvessé tette.

Megállt a parancsnoka előtt mint egy monumentum.

Cseley egy pillanatig szúrósan a szeme közé nézett és dörögte.

— Azt a kutyát pedig, amelyik harap, szájkosár illeti, amelyik pedig a saját gazdáját harapja

meg, azt lebunkózzák, mert az veszett. Őrmester, mátol kezdve a hatodik századhoz van vezényelve és ennek köszönheti, hogy most már nem a magam kutyája.

— Gondom lesz rá, hogy a kapitány úr ott szájkosárral járassa a főzőedények körül, nehogy ott is belenyaljon a húslevesbe.

— Itt van az áthelyezési parancs, amit az előző este maga az ezredes úr irt alá, itt meg van Verpflegs-cédulája — s e szavaknál Cseley ordítva emelte fel hangját, — amely igazolja, hogy mindent átadott — átvett becsületben. Hiány sehol semmiben nem szerepel. S kezében tartotta az ezres bankót, mellyel tegnap este a nagydíj megnyeréséért megjutalmazták.

— De azt parancsolom magának Forgó őrmester, akár úton, akár útfélen kerüljön el, ne lássam a szemem előtt, — s oda lökte elibe az ezres bankót.

— Holnap este jelentkezik az új számvivő őrmesterrel együtt és jelentik, hogy az irodaátadás hibátlanul megtörtént.

Rechts um, marsch!! Az őrmester zsebébe gyűrte az ezrest, s mint a leforrázott kutya, úgy sompolygott ki az ajtón.

Miska háttal állva fogadta az előszobában, a rettegő őrmester urat. Rá se fittyentett. Csak úgy félvállról odabökte.

— Kóccsal van bezárva az ajtó . . . nyissa ki, oszt örüljön, ha megforgathatja a kócsot a zárban maga előtt . . .

Az átadás — átvétel szabályszerűen megtörtént, az új őrmester rendben mindent elszámolva nyugtázott.

Este a vacsoránál a számvevőszéki főnök még meg is jegyezte élénk gratuláció közben.

A Cseley főhadnagy úr éppen olyan jó gazdasági tehetség, mint amilyen pompás lovas.

Nehezebb esett hallani Bandinak a frappáns megjegyzést.

A földi mélységek azután hamarosan betemetődtek, csupán a mennyei magasságok csillagai ragyogtak . . .

Cseley pár héttel utóbb felvarrta gallérjára a harmadik aranycsillagot. Miska csillagjai pedig a Maris kőkényszemében ragyogtak odahaza, az októberi leszerelés után.

(Vége.)

Pyrker érsek és az Egri Kaszinó.

Irta: Breznay Imre.

Eger egykori érsekeről köztudatban van, hogy nagy író volt, nagy művészet-barát és rendkívül jótékony szíve. Általánosan ismert dolog, hogy „*Tunisiás*” címen hatalmas eposzt írt, melyet *Udvardy János* egri mérnök és akadémikus fordított magyarra. Másik eposzának a „*Rudolphias*”-nak nem akadt magyar fordítója, ellenben a „*Perlen der heiligen Vorzeit*” c. nagy verses művét magyarra fordította Kazinczy Ferenc, még pedig prózában. Szégyent, hogy a szerzőnek, mint a fordítónak sok támadásban volt része a Bajza „*Kritikai Lapok*” c. folyóiratában. Többi költői alkotása német eredetiben maradt fenn s ezek között három szomorújáték (valamennyi magyar tárgyú), továbbá Jézus és az apostolok élete, végül alpesi dala . . .

Nagy barátja volt a művészeteknek s nagy értékű *képtárát*, melynek kedvéért az egri érseki lak déli szárnyát emeletre huzatta, a *Nemzeti Múzeum*-nak adományozta. Ő építtette az *egri székes-főegyházat*, Karlsbadban és Gasteinben katonai kórházakat alapított, Egernek ajándékozta *tiszti lak* épületét, amelynek északi szárnyát a Nemzeti Bank egri fiókja foglalta el pár évtizeddel ezelőtt. A szegényeknek oly nagy gyámolítója, hogy ezért verettek emlékpénzt a tiszteletére . . .

És mégis . . . mégis — úgy érzem — nem becsülik eléggé az emléket. Ennek is van némi magyarázata. Pyrker 1827-ben akkor foglalta el az egri érseki széket, amikor nagy lendülettel indult meg a magyar nemzeti küzdelem s Heves- és Külső-Szolnok

vármegyék ellenzéke benne látta a hazafias haladás legfőbb kerékkötőjét. A szűkebb látókörű vármegyei nemesség nem tudta megérteni ezt az európai műveltségű férfit, s még azt is hirdették róla, hogy — nem tudott magyarul.

Erre nézve fényes cáfolatot találtam az Udvardy János „Tunisiás” példányának első lapján, ahol kis darab papíron ezt a hexametert ragasztotta be a tudós „becsrangú földmérő”:

*Hösi dalom zengd Károlycsászárhaditetteit hangon,
Melyeket véghez vitt a' habozó tengeren, és az
Föld színén, midőn győzőkarjával tunisi Rablóknak
Rut jármábul a' Keresztényt Kivont — Európa
Reltegő népének békét, a' tengernek Szabadulást
[nyert. . .*

Ezen nyilván expozíciónak szánt — hexametek alá ezt írta Udvardy:

„Ezt Pyrker saját kezével írta, így tudott ő magyar Hexametereket írni. 1837. Januárban adta kezembe, mint saját kísérletét.”

De nem ezekről akarok beszélni, hanem arról a nagy szeretetről és gondosságról, mellyel Pyrker székvárosának, Egernek, ügyeit intézte. Szólni akarok pedig azért éppen most, mert alkalmoszerű az „Egri Kaszinó” százéves jubileumával kapcsolatban. Az akkori jogrend szerint ugyanis a kaszinó létesítésének engedélyezése az érsektől, mind földesurtól és a kettős vármegye örökös főispánjától függött.

Érdekes az az irat, melyben az engedélyt Pyrker megadta, mert élénken világítja meg ennek a széles látókörű férfinak gondolkodását, körültekintő felfogását és bölcs tanácsait, melyekkel a „Casino” alapításának föltételeit körvonalazta 1832. november 22-én. Az engedélyező okirat tíz pontban foglalkozik a Kaszinó céljaival és teendőivel. Ezekből akarok idézni itt-ott pár sort, hogy megvilágítsam fenti állításaimat.

Hadd beszéljen azonban ő maga!

Az első pont szerint azt jelöli meg az egyesülés célja gyanánt, hogy „közhasznú munkálatoknak, főképen a' Gazdasági Jobbitgatások előmozdítása, a' művészi és mesterségi készítmények tökéletesítése, a' kereskedési Iparkodásnak élesztése . . .”

Szerinte ugyanis:

„A' Cassinonak — amit mindenek fölött tudnunk kell — igaz hazafiúi célja — az, hogy a' kellemes társalkodási mulatkozás vonzó ingere által jelesebb és miveltebb talentumu, s lelkeesebb igyekezetű, akármi rendű Hazafiak is hozzá édesgetetvén, több olyan közhasznú munkálatokra, melyeknek kivivésére az egyes erő elégtelen, — hazafiúi buzgóságból számosabban egyesüljenek és szeretett Hazájok virágzását, Nemzetjök Jólétét' s dicsőségét, amennyire tőlük kitelhetik, — mintegy mulatkozva ugyan, de annál sikeresebben elősegítsék: mivel pedig oly közhasznú munkálatoknak főkép a' Gazdasági Jobbitgatások előmozdítása, — a' Művészi és Mesterségi Készítmények tökéletesítése, a' Kereskedési Iparkodásnak helyesebb izlésnek, s mindezek közben a' tiszta erkölcsi csinosodásnak, helyesebb izlésnek, s minden szép, jó és hasznos ismereteknek terjesztése; — kétségkívül csak ezek azok a' fontos tárgyak is, melyeket az egyesülendő társaság tisztességes mulatkozása közben időnként fejtegetni, mivelni' s az azokból kifejlendő Jót közleni és terjesztetni fogja.”

Az egyesület tagjaira nézve a következőkben nyilatkozik a 6. pont:

„A' mintegy legelső alapul egyesülendő Társaság jövődöbeli Tagjainak választásában nem kis Szorgalommal fog azon igyekezni, hogy mentül több ügyes, tapasztalatos, külömbféle tudománybéli, Ismeretekkel bíró, de egyszersmind jó morális characterű, példás életű, józan életű, s jobbadán alkalmason kiművelt Férjfiakat nyerhessen kebelébe, akik tudniillik mindazon jót' s dicsőségest, melyre az Egyesület törekszik, nemcsak őszintén kívánják, hanem adandó példák, próbák' s buzgó igyekezetek által eszközölni is képesek legyenek.”

A 7. pont az egyesületi élet belső hangjáról emlékezik meg és azt kívánja, hogy legfőbb célja az „erkölcsi csinosodás” legyen s ebben mindenkor és minden tag „rendíthetetlenül” álljon. De ugyanitt jelöli meg az erkölcsi és illendőségbeli emelkedésnek útját is a következőkben:

„Szükséges továbbá, hogy a' Társaság ugyan minden rideg feszességet, Bizodalmatlanságot, s Idegenkedést kebeléből kirekesszen, de egyszersmind szükséges ehez az is, hogy a' Társaság Tagjai minden közlekedésekben, tanácskozásaikban, s mulatkozásaikban egymás között kinekinek személyéhez, s characteréhez illő Tiszteletet megadják' s fentartsák; mert csak ez az egymás eránti Tisztelet' s Becsület az az erkölcsi dísz, melynek kellemes sugarai az alsóbb rendű Tagokra is áthatván, oly kies derületet áraszthatnak reájuk, melynél fogva valamint önmagok, mindazt, ami rendeltetésekhez képest illendőbb, helyesebb' s dicséretesebb, végre átlátván, ugyanarra törekedő alkalmaztatások által nem kevésbé csinosodhatnak fognak? ugy minden csinos Erkölcsseiket, s jobb Ismérteiket az Egyesületen kívüli Polgártársaikra is, amennyire ezekkel viszony összefüggésben élnek, habár csak lassanként, bizonynyal nem sikeretlenül szinte terjesztetni fogják.

Valóban csak a jó nevelésnek serényebb előmozdítása által eszközölheti a Társaság azt a közörmöt s boldogságot, hogy idővel se az egyesület tulajdon munkálkodásaira, se ezen Város külömbféle hivatalaira több alkalmas, s jól kiművelődött Individuumokban legkisebb szűkölködést se lásson.”

Szeretettel ajánlja evvel kapcsolatban, hogy a kaszinó terjessze ki szent gondoskodását a „nevendek fiatalokra” is. Az erkölcsi csinosodásnak talpköve ugyanis a nevelés, melynek érdekében azt kívánja, hogy:

„azon órákból, melyeket egyesületi mulatkozások közben jó könyvek olvasására fordítani szándékoznak, egy-két percnyit nevelést tanító könyvek is Szenteljenek; s mind önnön példájokkal buzdítsák a szülőket gyermekeiknek szorgalmasabb nevelésére”.

Ez a kíváncsi annál inkább érthető Pyrker részéről, mer: hiszen köztudomású, hogy Egernek ez a nagy érseke állította föl az első magyar tanítóképzőt Egerben, 1828-ban.

A közgazdasági kérdéseket is erősen hangsúlyozza Pyrker s a 3. pontban például erre utasítja a létesítendő társas egyesülést:

„Mivel Egernek legfőbb gazdasági Tárgya, keresete s kincse a Bor és gyümölcs-termesztés, — ha az egyesület nemesszívű törekedése folytában az egri szőlő-művelésre, bor-csinálásra, annak' s a' pincének helyesebb gondviselésére, valamint a' külömbféle gyümölcsnek nemesítésére' s tenyész-

tésére, vagy akármely más házi vagy mezei gazdaság ágazataira 's haszonvételeire nézve is — akár tulajdon fontos próbái, akár külföldi jeles példák követése által egy, vagy más hasznos találmányra akadnak, azt *mind hazafiúi, mind felebaráti szeretetből* nemcsak az idevaló szőlő- és kert művelőkkel, hanem az Újság-levelek által az egész nemzettel is közleni legnagyobb dicsőségének 's gyönyörűségének tartsa".

Szinte jól esik olvasni ezt az atyai tanácsot, melynek nyomait ugyan már száztiz évvel ezelőtt is megtaláljuk Eger város „Protocollumában", amikor Erdődy Gábor gróf akkori püspök rendelkezik „ad conservandum Creditum Vini Agriensis", vagyis az egri bor jó hírének ápolására nézve (1723. január 14-én.)

Nem éreketlen az sem, amit az *iparra* vonatkozóan ajánl a kaszinó figyelmébe. Annál kevésbbé, mert hiszen már 1828-ban rajziskolát létesít Egerben és olyan tanonc-otthon-félét is a mai Szent József internátus épületében. Ez a 4. pont, mely így szól:

„Ami különféle Kézi 's művészi mestereink is. — kik a' külföldiekhez képest a' Tökéletességnek kivánt fokára még eddig fel nem vergődhettek már azért is, hogy Tökéletesíthetéseknak akadályai nemcsak az ő hiányos ismeretek, kevés Tapasztalások és ügyetlen gyakorlások, hanem talán némely egyéb helybeli fogatkozások, Fonáságok, vagy önhasznú visszaélések is lehetnek, — ezen hazafiúi Egyesületnek ébresztő Szemügyére Szinte érdemesek, 's ugyan erre nézve, — ha az Egyesület vagy tulajdon vizsgálódásai, próbálgatásai, vagy polytechnikai — (mint a' Bécsi es Müncheni.) — jeles folyóirások olvasása közben olyas észrevételekre, utasításokra, vagy különös lefedezésekre, 's tökéletesítő újabb módokra találand, amelyeket

házi vagy mezei gazdáknak, mestereknek, művészeknek, — 's egyéb városi lakosoknak tudniok 's követniök hasznos és Szükséges lehet, azokat *mind közhírré bocsátani és az illető honfiakat azokra figyelmetessé tenni.* követésre buzdítani 's így mindenekben a' Tökéletesítést igazi kedveltető módon eszközölni, az egyesült Társaságnak bizonyosan legszebb diadalmihoz tartozand."

Ezekkel azonban nem merül ki az engedélyező irat tanácsainak sora, mert szól még arról, hogy a tagok „*kereskedésbeli ügyességét*" is munkálja, továbbá — ha bármit művelne is a fenti célok elérésére — „Keresztény felebaráti Szeretettel munkálkodjék, nehogy munkálkodásából valami olyas a' mi talán könnyen Monopoliumhoz hasonlíthatnék, kerekedvén, Szembetűnő kár és rövidség hárujon az Egyesületen kívül hasonló igyekezetű Polgártársaira . . ."

Nem hagyhatom végre szó nélkül azt a követelést, hogy a *tekintélyek tiszteletét s a törvények lelkiismeretes megtartását* szintén erősen lelkére köti az egyesületnek.

Ime, mennyi bölcsesség, mennyi jóakarat! . . . Pyrker, mivel abban az időben nem volt meg a mai nagy nyilvánosság, erre a célra kívánja fölhasználni a polgárok egyesülését. Az lebeg szeme előtt, hogy a kaszinó minden szépet, igazat, jót, hasznost és nemest „közhírré tehet" 's mindazt tovább adhatja illetékeseknek, amit „társaságos mulatkozásai közben" az újságlevelekből olvasott, tanult. Olyan élő szervvé kívánja tenni a kaszinót, amelynek révén számtalan jó áradhat a közösségre, a városra, a megyére és közvetett úton a nemzetre . . .

Pyrkernek ebből az engedélyező okiratából ma is sokat tanulhatunk, mert nem mindig az a jó, ami új . . . Néha a régi még inkább beválik.

Tűzoltó versenyek.

Irtá: Szőke Benedek.

Vármegyénk területén évről-évre nagyobb szorgalommal és szaktudással folynak a tűzoltó versenyek. A folyó évben már június 18-án volt az első verseny Egercsehiben, amely alkalommal az egercsehi-i tűzoltó-testület tagjai megkapták az ötéves szolgálati érmeiket.

E jólsikerült versenynek külön nevezetessége, hogy az egercsehi-i bányamunkásokból alakult tűzoltók maguk készítettek a versenydíjakat az ötéves évtorduló emlékére és pedig egy a tűzhez nagyságban. Készítettek rendesen működő mozdonyfecskendőket, szerkocsit, vaslajtót, Trianon keresztet 2 db-t. Nem-nem soha. Híszkegy 2 db-t és tűzoltó jelvényeket. A tizedrész nagyságú, szívócsővel is felszerelt mozdonyfecskendőcske az asztalra állított lavórvízből szivattyúzva 5 m. sugarat ad. Ezen ötletes és igen hosszú időt igénylő közimunka versenydíjakat boldogan vitték haza a nyertes csapatok.

Augusztus 27-én Jászárokszálláson a Jásznagykunszolnokmegyei Tűzoltó Szövetség rendezett megyei versenyt. E versenyen 12 csapat vett részt. Ebből három városi volt, a többiek a közeli községek-ből kerültek ki. A versenyre vármegyénk-ből sok tűzoltó tiszt lett meghíva a bíráló bizottságba. Jelen voltak és a bíráló bizottságban részt vettek a gyöngyösi testületből hat tiszt, a fáradhatatlan Rosenfeld Emil parancsnok tb. vm. tűzrendészeti felügyelő vezetése alatt. Ecsédről Szőke Benedek, a hatvani já-

rás tűzrendészeti felügyelője és Buzás Lajos szakasparancsnok, Hortról: Mutschenbacher Gábor parancsnok. Erdeklődő tűzoltók voltak Hatvanból, Hortról és Rózsaszentmártonból is.

Szentmise után a hősök emlékműve lett előbb megkoszorúzva és csak azután kezdődött a verseny, amely jól volt megrendezve és így jól is sikerült. A vendégeket magyaros vendégszeretettel fogadták és látták el a jászok.

Szeptember 3-án Karácsondon volt a gyöngyösi járás tűzoltóversenye Márton József járási tűzrendészeti felügyelő rendezésében, ahol 22 testület vett részt. A karácsondi testület 50 éves jubileumát ünnepelte és ezért hívta a járást oda versenyre. A testület 50 éves történetét röviden és vonzóan Holczér Lajos községi főjegyző olvasta fel úgy, hogy mindenkinél lekötötte a figyelmét.

Vármegyei Tűzoltó-Szövetségünk is itt tartotta éves gyűlését, amely gyűlésen a szabadságon levő alispán elnököt Gróber Ferenc alelnök helyettesítette, illetve a gyűlést ő vezette. E gyűlésen lett felolvasva Breznay Imre vármegyei tűzrendészeti felügyelőnek nagy gondtal és ékes magvassággal összeállított jelentése vármegyénk tűzrendészetének múlt évi állapotáról. A felolvasást lelkesítő bevezetéssel dr. Buzás Endre tb. főjegyző, szövetségünk főtitkára végezte. E jelentésre még visszatérünk. Hirling Gyula Örméltósága többrendbeli indítványt tett, amelyeket elfogadott a közgyűlés.

Szentmise és szentbeszéd után kezdődtek a versenyek három bizottság előtt. A vándordíjat,

amely valódi ezüst, fedelese serleg — a gyöngyös-oroszi-i testület nyerte el. Érdekes, hogy Oroszi és Pata teljesen egyfórán állottak és a sorshúzás döntött Oroszi javára, de az érdem magmaradt. Kocsifecskendőnél az első díjat Nagyréde, a II-ik díjat Nagyfűged nyerte, míg a mozdonyfecskeknél az első díjat Visznek, a II-ikat Gyöngyöshalász nyerte. Résztvevő versenyben több leventecsapat is, mint kezdők. Ezek közül az első díjat Gyöngyösoroszi, a II-ikat Nagyfűged nyerte. Ez utóbbiak igen ügyes kilences szerelést is mutattak be. Minden csapat értékes jutalomdíjjal tért haza, mit hónapokig tartó fárasztó készülődéseik után igazán megérdemelték.

Szeptember 10-én Tarnaszentmiklóson volt körzeti verseny, melyet dr. Alföldi Béla, a hevesi járás tűzrendészeti felügyelője rendezett. A verseny igen szép eredménnyel végződött. Itt nyolc testület versenyzett. Minden csapatnak jutott értékes versenydíj.

A taktikai támadásnál az első díjat Erdőtelek, a II-ikat Tarnaszentmiklós nyerte. Iskola és gyors-szerelésnél az első Atány, a II-ik Heves volt.

E hó 17-én Tiszaszőlősen volt járási verseny, Lipcsey Ákos járási tűzrendészeti felügyelő vezetése alatt. A versenyen jelen volt vitéz dr. Bobory György országgyűlési képviselő, nyug. főispán, Ficzer Jenő dr. járási főszolgabíró és több előkelőség.

A járási vándorzászlót Tiszafüred, a vándor-serleget Tiszaigaz községek csapatai nyerték. Előbbi a szerelés, utóbbi a taktika terén jutott előnyhöz. Tiszaszőlős csapata, mint házigazda a vármegyei szövetség első díját nyerte el.

Domány Sándor ujlőrincfalvi jegyzőnek Breznay Imre vm. felügyelő adta át a 25 éves kir. díszérmet a vármegye megbízásából, amit a kitüntetett kedves szavakkal köszönt meg.

Ezzel a folyó évi versenyek befejeződtek.

Adja Isten, hogy minél kevesebb pusztító tüzet kelljen oltaniok, de annál jobban ápolhassák a hazaszeretet szent tüzét.

Előléptetés. Heves vármegye törvényhatósági bizottságának közgyűlése Gyúrky Imre hatvani tb. főszolgabíró a VIII. fizetési osztályba léptette elő. Az előléptetés Hatvan község társadalmának általánosan tisztelt és szeretett vezető tagját érte, aki hosszú évek óta tiszteletreméltó munkása a köz javának.

Halálozás. Özv. Capelle Vilmosné, sz. Korpácsy Katalin 88 éves korában Ecseden elhunyt. Temetése nagy részvét mellett volt szeptember 25-én. Az elhunytban Turehányi Antal állatorvos és Könyves Árpád szőlőbirtokos anyósukat gyászolják.

Országzászló felszentelés Szurdokpüspökiben. A hatvani járásban az első országzászlót október hó 6-án szentelik fel Szurdokpüspöki községben. A szep-
pen sikerült művet Juhász Andor, az egyszerű földművesből lett művészavandorok tervezte, s ill. Lángó János hatvani iparos vételezte ki.

A pásztói nemzeti egység pártjának választmányi ülése. Folyó hó 24-én d. u. 5 órakor tartotta a pásztói nemzeti egység pártja választmányi ülést, amelyen Ivády Béla, a kerület országgyűlési képviselője is megjelent. Gorove Árpád elnök a választmány nevében szeretettel köszöntötte a képviselőt, aki válaszában néhány szóval ismertette az aktuális politikai helyzetet. A kisgazdák panaszait és kívánásait Alapi János kisgazda ismertette. A gyűlés végén vitéz Ágassváry Lajos igazgató szólalt fel, aki a választmányt további kitartó munkára hívta fel.

Az egri borhét: október 15-22.

A hevesmegyei termelők bor és gyümölcskiállítása.

Néhány nap múlva megjelennek a gyönyörű színes plakátok az ország különböző városaiban és hírül fogják adni, hogy Heves vármegye szőlő és gyümölcs-termelőinek milyen értékes és nagy megmozdulása lesz az október 15-én Egerben kezdődő borhét, bor és gyümölcskiállítás.

A dr. Petro Kálmán országgyűlési képviselő vezetése alatt működő rendezőbizottság derekas és szép munkát végzett.

Az államvasutak és az Ibusz hathatós segítségével az érdeklődők ezrei fognak a filléres gyorsokkal és autóbuszokkal a kiállítás megtekintésére érkezni.

Debrecen, Törökszentmiklós, Szeged, Hódmezővásárhely, Szolnok, Kecskemét, Cegléd lakossága filléres gyorsokat kap. Budapest székesfővárosból is két filléres gyors fog a kiállítás megnyitása napján Egerbe érkezni.

A külkereskedelmi intézet is hivatalosan vesz részt a kiállításon, és megbízottja külföldi vásárlásoknál minden pénzügyi nehézség elintézésénél rendelkezésre fog állni.

Maga a kiállítás is impozáns méretű lesz. Részt fognak benne venni a vármegye híres szőlő és gyümölcs-termelői. A kiállítás, amint azt már közöltük is, az érsekkőpásztor különös jóindulata folytán a gyönyörű lyceum épületében lesz. A kiállítás megnyitása október 15-én, d. e. 10 órakor lesz. Az eddigiek szerint a kiállítás mindhárom fővédnöke: Dr. Szmrecsányi Lajos egri érsek, Kállay Miklós földművelésügyi és Fabinyi Tihamér kereskedelmi miniszter, jelen lesz.

D. e. 11 órakor a városháza nagytermében országos borászati nagygyűlés lesz. D. u. 1/2 4 órakor gyönyörű szüreti felvonulás lesz, amelyen a szőlőművelés különböző fázisait mutatják be, s a régi céhrendszer jellegzetes alakjai is felelevenednek. Erről a nagyszerű látványosságról a studio 40 perces helyszíni közvetítést fog adni.

D. u. 12 5-kor a király- és kormányzódíjas egri dalkör és az egyesített egri dalárdák bortal versenye lesz, s az egri zenebarátok egyesületének hangversenye az érsekkertben.

Dr. Hedry Lőrinc, Heves vármegye főispánja, Borhy György felsőházi tag, a Hevesmegyei Gazdasági Egyesület elnöke, és dr. Petro Kálmán országgyűlési képviselő, a rendezőbizottság elnöke lapunk vezetőhelyén szólnak Hevesvármegye termelőihez!

Bizton hisszük és reméljük, hogy hívo szavuk meghallgatásra talál, s a vármegye ez impozáns méretű kiállításán, amely a jövő alapjait lesz hivatva betölteni, üdvözölhetjük majd a vármegye minden értékes termelőjét.

Felhívás vármegyénk közönségéhez. Az október 15-én megnyíló egri bor és gyümölcskiállításra az ország több részéből filléres gyors indul. Vármegyénkből a közelség folytán csak 50 "os kedvezményű különvonatot lehetne beállítani 500 jelentkező esetén. Felkérjük a lakosságot, hogy a vármegye termelőinek a gyönyörű kiállítását minél tömegesebben keressék fel, hogy egy különvonat beállítása iránt a szükséges intézkedéseket kellő időben meg lehessen tenni.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Sz. B. Ecséd. Sajnos lapzártá után érkezett, legközelebb hozzuk.

H. A. Budapest, dr. D. B. Tiszafüred, T. V. Kál. Köszönjük, legközelebbi számunkban közöljük.

O nix. Mint bizonyára látni méltóztatott, levelét mult számunkban közöltük, kértük, hogy szóljon hozzá más is. Ugy látszik, hogy ez a hozzászólás nem olyan könnyű feladat, mert senki nem vállalkozott rá. És mert talán mégsem illik a leveleket hónapszámra hevertetni, no meg mert ez a ravasz tervem, hogy mással kapartassam ki a gesztenyét, ha félig sült állapotban is, nem sikerült, most már végérvényesen elhatároztam, hogy válaszolok. Tudja Nagyságos Asszony, ez a maga levele itt elég sokfelé szaladó fonalakkal ékes. Itt van ez a kis dicsőret az elején, amellyel a szerkesztői üzenetek beharangozását nekem nagyon jólesően érinti. De itt van mindjárt a kisded nyakonöntés is a legeslegelső üzenetemmel kapcsolatban. Nos, kérem, állom a vizet és azonfelül nagyon jól tudom, hogy *nekem van igazam* és nem Magának, mert amikor *a mai kisleányok, akiket az én üzeneteim tónusától félt, a moziban és Színházi Életekben kombinés, pizsamás és fürdőtrikós kombinációban* nemcsak a kérdéses ruhadarabokban találnak tág választékot, hanem mindjárt a belevaló egyének alanyi előnytulajdonságaiban is gyönyörködhetnek: akkor kérem egy olyan paraszti gúnyának a megemlítése, mint amilyent Maga nálam kifogásol, csakis és egyedül azért kifogásolható, mert már *sajnos népünk körében is kezd kimenni a divatból*. Bizony annyira vagyunk ezzel a divatból kimenéssel, hogy mikor a közelmúltban egyik községünkben „gyolcsingbe, gatyába, sarkantyús csizmába” jelszóval kis banderiumot akart valaki összeállítani, mindössze egy legény jelent meg ebben, a *Nemzeti Színházban is udvarképes ruhaösszeállításban*, a többi nadrágot húzott és az egyetlen legény úgy elszégyelte magát, hogy hazarohant nadrágot húzni. Kár ez kérem alásan, nagy kár. De hogy valaki, aki levelének a későbbi passzusában jó magyarán megírja nekem, hogy a „*fene majd megesz*”, kilógácsolja az én el nem kerülhető magyar ruhadarabomat, az inkább kisded fullánk, mint indokolható kritika. Aztán írja, hogy ha a „*Hevesvármegyéjé*” olvassa, nem unatkozik, de szerencsés szöfűzéssel és zárjelben olyan ügyesen odateszi, hogy nívósabb olvasnivalóként nem haragudna, hogy csak a mi lapunk iránti saját *olthatatlan bizalmunk* mentesít attól, hogy hideg zuhanyt ne érezzünk az Új Idők emlegetésével. Megnyugtató, hogy száraz falatnak mégis elfozad bennünket és tudja kérem, ha a bizonyos *elő nem fizető olvasók arányszáma* lecsökkenne, mi határozottan pühulni tudnánk, formásabbá válnánk és a hölgyek megelégedésére a mi szegény kiadónk *nagyon sokat tudna tenni*. Látja, itt volt ez a szürke papír eset, amiről ír, hogy sehogysé tetszik Magának. Ennek is históriája van. Ebből volt a mi nyomdánknek egy pár mázsája, amit el kellett fogyasztani. Amint látja, Isten segítségével és a nyájas olvasók örömeire elfogyott már, most világosabb a boríték, aminek én örvendek legjobban, mert így a szerkesztői üzeneteim is olvashatóbbakká váltak. hiszen mi csak a lap végén tobzódhatunk korlátlanul a helyben. Ott is csak addig, amíg a hirdetések könyörtelenül fontos anyagi része le nem vágja mérhetetlen ambiciónkat. Amiről ír, hogy *átrevideáltatnám a szerkesztői üzeneteket női cenzurával*, abba

semmiképpen sem mennék bele. Azt hiszem azok se, akiknek üzenek. Majdnem csodálatos, de eddigi üzeneteimet úgyszólván 80%-ban hölgyeknek küldöttem, mert egy igen szellemes meghatározás szerint *ők azok, akiket minden érdekel, amihez semmi közük sincsen*. Most Maga ezért is dühös lesz, holott a szó legnemesebb értelmében értem ezt, hiszen amihez közünk van, az már érdekünk és a szép *csak az lehet, ami érdek nélkül tetszik*. Tehát előbb citált szellemes mondás szerint a hölgyek érdeklődése, még ha az útkaparókról van is szó, esetleg a közös strandról, szép és értékes tulajdonságukat dicséri: *személyi érdekelttség nélkül is tudnak érdeklődni minden iránt*. Végére hagytam azt, amire felelni én nem tudok, azt a bizonyos nagy Miért-et, ami az emberek sorsát kormányozza, ami a *fel meg le* dolgát tisztázná. Az a válasz mostanában arra, ha a munkabíró, dolgozni akaró ember tétlenségre kárhóztottságának okát kérdezzük, hogy *világkrízis, gazdasági válság, termelési válság, háborús elszegényedés, a gépek uralma, túltermelés* meg még egy tucat hasonló ok idézik elő ezt a nyomorúságot. El kell fogadnunk, Nagyságos Asszony, hogy ez így van, mert látjuk, hogy mindezek az okok szerepelnek. De . . . ha az okok ismeretesek, az is köztudomású, hogy a bajok gyógyítandók lévén édes mindannyiunk érdekében, azokat *gyógyítani is kellene*. És a gyógyszer oly egyszerűnek látszik előttünk: munkát kell adni. Mégis a felismert ok és a biztosnak tudott gyógyszer nyújtása között elháríthatatlannak látszó úr tátong, pedig csak egy kéz hiányzik, nem az, amely *munkát adni akar*, hanem az, amely *munkát adni tud*. Én azért nem tudok erre felelni, hogy miért van így, mert eddig senki sem tudott. Roosewelt, Mac-Donald, Hitler, Stalin mind azon fáradoznak felmérhetetlen gazdasági erők hullámzó tengerén járva törekény csónakjaikon, hogy ez megszűnjék. Egyedül Mussolininak látszik valami munkaeredménye, mert az olaszoknál ez a nagymérvű krízis nincs meg. De a többi? Itélje meg Maga, mit értek el és mit fognak majd elérni?

Zöld és barna. Hogy ezek közül melyek lesznek a divatosabb színek, óh, ki más tudná megmondani, mint a *szabók*, Nagyságos Asszonyom, még pedig megsúgom, a *női szabók*. Lehet erről olvasni a divatlapokban is. Ugy halottam, hogy a szép, mélytónusú, melegbarna szövetek nagyon divatosak lesznek az idén. Nem szabad a *barnában a vörös* árnyalatnak előbújni és azt sem szabad benne felismerni, hogy vörösből *feketeszín* hozzáadással festettek a ravasz textilgyárak barnára a visszamaradt régebbi kelméket. Jól tenné Nagyságos Asszonyom, ha kis *szintanulmányt* vezetne a Terra di Siena és Van-Dyck barna színárnyalatokban, hogy egész biztosan a kellő érzékkel választhassa meg majd a kosztüm, esetleg kabát színét. Mert úgy hirdik, hogy az angolos, bár emelt vállú, esetleg pótlékolt vállú kosztümök, az idén nagyon előre fognak törni, a télikabátok és bundák szerepét csak a zordabb napokra korlátozva. A *zöld* színekkel valami baj van, ugyanis nem a kifejezett szín a lényeges, hanem a minta, amely az egyébként inkább világos árnyalatú zöldet fekete és rendszerint hosszanti csíkozású beszövéssel divatosá teszi. Távolról nézve ezeket a szöveteket a zöld élénksége bizonyos tompulást szenved és valamelyes *szürkés* árnyalatot kell hogy felvegyen, ez lesz az *igazi*. Állítólag ez a bizonyos *távolság*, utcai ruhadarabokról lévén szó, mintegy 4–5 méter kell, hogy legyen. Ajánlatos a szövetet

bolton kívüli megtekintésre a kiszolgáló segéddel az utcára kihozatni. Azonfelül gondolni kell arra is, hogy a színhatások, ne mondjam effektusok a *külvilágítás* szerint *módosulnak*, tehát a kiválasztott színt még meg kell vizsgálni derült, verőfényes időben és féltétettni addig, míg egy esőnek induló, borongós délelőttön ismét megtekintheti. Ugyanis úgy a barna, mint a zöld színek a napfény, vagy tompított, felhőn átszűrő borongós időben igen változatos játékhatsókat tudnak produkálni. A zöld esetleg erősen sárgás árnyalatot vehet fel az őszi napsütésben, a barna pedig *vörösebbnek* tűnhetik a kíváncsúnál. Viszont előre hajló, borongós napokon a zöld inkább *kéknek* tűnhetik, a barna pedig sajátságos *ibolyaszín* árnyalatot ölthet. Amint látni méltóztatik, elég baj lesz a megfelelő szövet kiválasztásával, jó lesz tehát hamarosan hozzáfogni a bevásárlásokhoz. Ne tessék a speciális árnyalatok mellett arról megfeledkezni, hogy esetleg este is kell a kabátját használni, hiszen télen már 4 órakor sötét van és a *villanyfény* ismét más hatással lesz a zöldre is és a barnára is. Így jó lesz, ha az egyébként megfelelő szövetet külön megtekinti: *Derűs napfényben, borongós őszi hangulatban, pazar villanyfény mellett az esti órákban és akkor esetleg úgy határoz, hogy inkább mégis másikat választ.* És akkor újra kezdve a választást körülbelül december elejére meglesz a kívánt szövet — ha addig a ruha nélkül kibírja. Hát sok szerencsét, Nagyságos Asszonyom.

9048/933. szám.

Árverési hirdetmény-kivonat.

Hevesmegyei Takarékpénztár végrehajtónak Nyeste Bertalan és neje végrehajtást szenvedők ellen indított végrehajtási ügyében a telekkönyvi hatóság végrehajtási árverést 1600 P. tőkekövetelés és járulékai behajtása végelt az egri kir. járásbíróság területén levő Mezőtárkány községben fekvő, s a

I. mezőtárkányi 693 sz. betétben A I. 3-7. 9. sorsz. 1337. 1338/2. 1339/1. 1339/2. hrsz. alatt foglalt és Nyeste Bertalanné Ferenc Brigitta nevében álló rét és szántók illetőségre, valamint 360/335520. rész közös legelőből járó illetőségre, azok alkotórészei és tartozékaira a C. 1 sorsz. alatt özv. Ferenc Antalné Cseh Judit javára bekebelezett özvegyi haszonélvezeti jog fenntartása mellett 655 P. kikiáltási árban.

II. a mezőtárkányi 1276 sz. betétben A I. 1-4 sorsz. 1335/1. 1335/2. 1336 hrsz. alatt foglalt s Nyeste Bertalanné Ferenc Brigitta nevében álló szántó és rét illetőségre, azok alkotó részei és tartozékaira 337 Pengő kikiáltási árban.

III. a mezőtárkányi 1681 sz. betétben A I. 1. 2. sorsz. 140. 141. hrsz. alatt foglalt s Nyeste Bertalanné Ferenc Brigitta nevében álló kert és ház illetőségre, annak alkotó részei és tartozékaira a C. 1 sorsz. a. özv. Ferenc Antalné sz. Cseh Judit javára bekebelezett özvegyi haszonélvezeti jog fenntartása mellett 500 P. kikiáltási árban.

IV. a mezőtárkányi 809 sz. betétben A I. 7 sorsz. alatt foglalt s Nyeste Bertalan (neje Ferenc Brigitta) nevében álló 540/335520. rész közös legelőből járó illetőségre, annak alkotó részei és tartozékaira 80 pengő kikiáltási árban.

V. a mezőtárkányi 310 sz. betétben A I. 7 sorsz. alatt foglalt s Nyeste Bertalan (neje Ferenc Brigitta) nevében álló 360/335520 rész. közös legelőből járó illetőségre, annak alkotó részei és tartozékaira 80 P. kikiáltási árban.

VI. a mezőtárkányi 1151 sz. betétben A I. sorsz. 1860 hrsz. alatt foglalt s Nyeste Bertalan (nős Ferenc Brigittával) nevében álló szántó illetőségre, annak alkotó részei és tartozékaira 380 P. kikiáltási árban.

VII. a mezőtárkányi 2002 sz. betétben A I. 1-5 sorsz. alatt foglalt és 1410/1. 1410/2. 1411. 1412/1. 1412/2. hrsz. alatt foglalt s Nyeste Bertalan (neje Ferenc Brigitta) nevében álló rétek és szántók illetőségre, azok alkotórészei és tartozékaira 635 pengő kikiáltási árban.

VIII. a mezőtárkányi 2003 sz. betétben A I. 1-5 sorsz. 1407/1. 1407/2. 1408. 1401/1 1409/2 hrsz. alatt foglalt s Nyeste Bertalan (neje Ferenc Brigitta) nevében álló szántók és rétek illetőségre, azok alkotó részei és tartozékaira 380 P. kikiáltási árban elrendelte.

Az árverést 1933. évi december hó 6 napján dél u. 3 órakor Mezőtárkány község házánál fogják megtartani.

Az árverés alá kerülő ingatlanok a kikiáltási ár felénél ill. kétharmadánál alacsonyabb áron nem adhatók el.

Az árverelni szándékozók kötelesek bánatpénzzel a kikiáltási ár 10 %-át készpénzben, vagy az 1831: LX. t.-c. 42 §-ában meghatározott árfolyammal számított óvadékképes értékpapirosban a kiküldöttnél letenni, hogy a bánatpénznek előleges bírói letétbe helyezéséről kiállított letéti elismervényt a kiküldöttnek átadni és az árverési feltételeket aláírni (1881: LX. t.-c. 147., 150., 170. §§; 1908: LX. t.-c. 21. §.).

Az aki az ingatlanért a kikiáltási árnál magasabb ígértet tett, ha többet ígérni senki sem akar, köteles nyomban a kikiáltási ár százaléka szerint megállapított bánatpénzt az általa ígért ár ugyanannyi százalékaig kiegészíteni (1908: XLI. 25. §.).

Eger, 1933. évi augusztus hó 28 napján.

dr. Garass sk. jb. titkár.

Székely Gyula

kertészetében HEVESEN elsőrangú

földieper palánták

kaphatók. Nagy választék a legkülönbözőbb virágokban!

Kérjen árjegyzéket!

A szerkesztésben résztvesznek:

Egerben: Dr. Örlach Sándor, Gyöngyösön: Dr. Katrics Kálmán, Tiszafüreden: Dr. Végh József
Hevesen: Figlár Géza, Pásztón: vitéz dr. Szilágyi Sándor.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:

Vig Vilmos. Hatvan, Telefon: 85.

Társszerkesztő: Balogh István Gyöngyös.

Kéziratok, előfizetési és hirdetési díjak a kiadóhivatal címére Hatvanba küldendők.

Hirdetések díjszabás szerint.

Bindfeld Márk és fiai részvénytársaság

épületfa kereskedő cégnél
a legmodernebb kivitelű
cementárúk és műkövek
beszerezhetők.

Hatvan. Telefon 30.

Blumenfal Béla

épületfa-kereskedése és
cementgyára.

Hatvan. Telefon 29.

Elsőrendű cementárúk!

Mindennemű építőanyag:

cement, téglák, cserép, nád, kőpor stb.

a legjobb minőségben kapható.

Eladó gyümölcsfa- oltványok.

KESERŐ BÁLINT faiskolájában,
Pusztamonostor, Szolnok megye.
(A Magyar Faiskolai Szövetség
tagja.) Alma, körte, szilva, kaj-
sz, cseresznye, meggy, dió, eper-
fa magról, vadkörte és vadalma,
két éves csemeték. Versenyké-
pes minőség és árak. Árjegyzé-
ket kívánatra küldök. Látogató-
kat szívesen fogadok. Telepem
közvetlenül a pusztamonostori
vásútállomás mellett van.

Bristol... Bristol...

Bristol Szálló Budapest Dunapart

árban és szolgáltatásban vezet!

Szoba teljes ellátással

személyenként **napi 12.- pengőért.**

Központi iroda:

Horvát Mihály ucca 774.

Nagy és kisméretű géptégla, hornyoltcserép

A Hatvani Gőztégla és Cserépgyár r.-t.
hatvani gyártelepén kitűnő minőségű.

Nagyméretű téglák Hornyoltcserép

Kisméretű „ Gerinc-cserép

TELEFON:

Központi iroda 22.

Gyártelep 31.

VIDÉKI

viszonteladók

keresünk.

**Olcsó áron,-
részletfizetésre is kapható!**

Standard

rádiókészülékek

Illés Béla

radiószaküzletében.

Eger. Telefon: 230.

Bell Miklós

tégla és

cserép-

gyára.

Mátraderecske.

A gondos háziasszonynak

csüörtökön

első teendője, hogy felkeresse

HAJDU ÁRMIN

ü z l e t é t ,

ahol friss pörkölésű elsőrendű

k á v é f

kap igen jutányos áron! — Denaturált szesz nagyban és kicsinyben! — Vidéki megrendeléseket pontosan eszközölk! — Saját érdeke parancsolja, hogy egyszer próbálja meg.

Csongrádvármegyei Általános Tanítóegyesület üdülőháza,

n y i l v á n o s étterme és szállodája

Mátrafüred (Bene)

Bérlő: WICKL PÁL

Telefon: Mátrafüred'2.

Egész éven át nyitva.
Elsőrendű szálloda, 16
tágas, világos déli fekvésű
csendes szobával. Minden szobában
folyó víz. Külön fürdőszobák. Minden

igényt kielégítő kényelem.
Modern étterem, napozó. — Penzió. Diétás
koszt. Szőlőkura. Szolid árak.
Figyelmes kiszolgálás. Elő- és utó-
idényben engedmény.

Borkereskedők, szőlősgazdák

figyelmébe!

I. rendű tölgyfahordó

minden nagyságban

kapható

DÉZSI JÓZSEF

kádárnál HATVANBAN.